AKBABA

Karikatürist — Hürriyeti seçt

HESAPLARINDA EN AZ 150 LİRASI OLANLARA :

EKİM KEŞİDESİNDE

Çiftehavuzlar'da

20.000 Liralık MESKEN KREDİSİ ile birlikte

APARTMAN DAİRESİ

Ayrıca

1 kişiye **10.000** lira

170 kişiye **35.000** lira ve

20 Kişiye

400.000 liralık

MESKEN KREDİLERİ

SON PARA YATIRMA TARİHİ 9 AĞUSTOS

79

EMNİYET SANDIĞI

İ G.M.

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

YÜZDE 25 Mutlak isabet

• Ömür boyunca aylık irat
• 30000 liraya kadar iş sermayesi
• Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
• 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için şişelerimiz üzerine bakınız

TÜRK TİCARET BANKASI

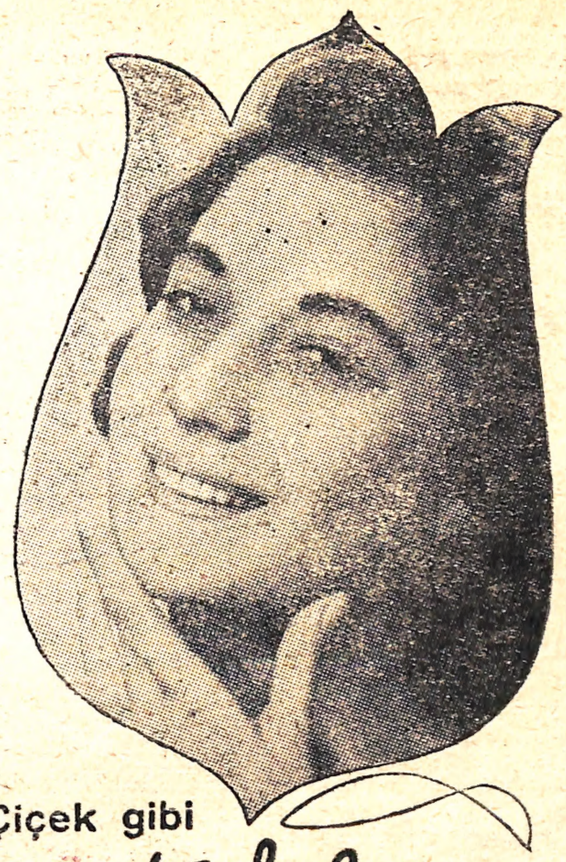

Çiçek gibi

taze

bir cilde sahip olmak isterseniz

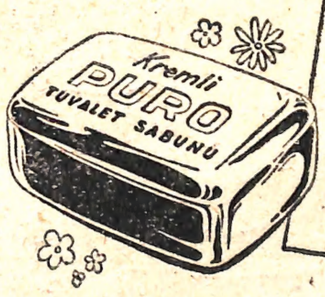

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü - nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç filim yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, havanın ve makyajın muzur tesirini bertaraf eder. Puro gençleştirir... güzelleştirir... cazibenizi arttırır..

Deniz Tanyeli

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet sabunları 100 de 100 saftır

36-17

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden AHMET KOÇER

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

SAYI : 230 C.: 9 8 AĞUSTOS 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

TELÂŞ!

İSTANBUL telâş içinde. Ne o? Çocuk felci varmış... Yaa, ilmî felç, edebî felç, ahlâkî felç, içtimaî felç derken bir de çocuk felci ha?

İlk önce bu hastalığın Amerikadan geldiğine dair bir söylenti çıktı. Olur a, Amerikadan hep sinema yıdızı, naylon gömlek, para yardımı gelecek değil ya, bazı böyle hastalık da geliverir!

Doktorlarımızın birbirini pek tutmıyan demeçlerine bakılırsa, galiba hastalık pislikten, lâğım suları karışan denizlerden ve sinekten geçermiş...

Eğer sayın hekimlerimizin bu dedikleri doğru ise, gözleriniz aydın vatandaşlar... Artık korku yok demektir!..

Düşününüz bir kere, İstanbulun pisliği dünkü, bugünkü pislik midir?.. Mavi denizlerimize kaç asırdır lâğım suları karışıyor .. Hele sinek?.. Aman Yarabbi, kışşşt!.. Hay körolası, ben bu satırları yazarken burnumun ucuna biri konup biri kalkıyor. Önümdeki kâğıt, sanki onların hava meydanı: üstünde kelimeden çok sinek var!..

Sinek, bizim memlekette vatandaştan daha hürdür: Yemek odasından çıkar, tuvalete girer. Cama yapışır, sokağı seyreder. Tramvaya, otobüse, hatta canı isterse bir taksiye, bir hususîye, bir Cadillac'a konar, şehri dolaşır, Boğaza gider, gelir. Döviz beklemez. Pasaport almaz, vize istemez, içi çektiği dakikada, Gazeteciler Cemiyetinin hatırlı bir üyesi gibi, Denizyollarının lüks kamalarından birinde, bedavadan, Avrupa seyahatine bile çıkar!

İstanbulun temiz bir semtinde oturuyoruz: Nişantaşında, hem de - sevgili valimizin kulakları çınlasın - Vali Konağı caddesinde.. Diyebilirim ki, bombalarla, tütsülerle, tulumbalarla gece baskınları yaptığımız halde, apartımanımızda adam başına en az on sinek düşer!.. Hesabı bu ölçüye göre yürütürsek, Türkiyede, nüfus sayımı gibi bir sinek sayımı olsa, 250 milyonu aşar!

E, çocuk felci eğer pislikten, lâğım suyundan, hele sinekten geçseydi, cenaze namazımızı kılacak cemaat bile bulamazdık!

İstanbul, sebepsiz bir korku cinneti geçiriyor. Bereket versin başımızda F. K. G. gibi akıllı bir deli doktoru var!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

NASIR, AVRUPAYA MEYDAN OKUYOR.. (Gazeteler)
Rus — Korkma, arkanda ben varım!..

Alışkanlık

İNSANLARIN da, hayvanların da haşarat çeşidinden hiç hoşlanmam. Bitin lâfı olsa bir hafta kaşınırım. Bir odaya bir sinekle beni kapasalar, ya sineği öldürürüm, ya kendimi. Beni hiç bir şey pirenin kendisi kadar pirelendirmez. Artık pireyi sahiden deve yaparım. Onun bunun sırtından geçinen, etli canlı, işsiz tufeylilere benzettiğim o tombul tahtakurusu hem kan, hem can düşmanımdır.

Bizim evde yaz başlarında tek tük pire görünmeğe başladı. Bir gün sağ bacağımın tüyleri arasında uygunsuz vaziyette iki çift pire yakaladım. Hemen bakkala koştuk, iki şişe D. D. T. aldık. Tulumbayla bütün evi D. D. T. ledik. Delik deşik ne varsa tıkadık, kendimiz de evden çıktık. Altı saat sonra eve döndük. Odaları havalandırdık. Bir hafta kadar pireden iz yok. Bir sabah yatak çarşafında izini bulmıyayım mı? Toplu iğne başı kadar pire tersi. Çok ters bir hayvancıktır şu pire... Hiç rengine bakmaz, gider bembeyaz, kar gibi örtülerin üstüne tersler.

Bu sefer evi bir D. D. T. ledik ki on gün kokusu çıkmadı, her yere sinmiş.

Yine bir zaman görünmez oldu. Eve bir gün Emel Hanım geldi. Bu Emel Hanıma da ben.. N'ââââpim, elimde değil. Öyle sarışın bomba, esmer bomba bu Emel Hanım'ın yanında donanma fişeği gibi kalır. Emel Hanım bomba değil, cephane deposudur. Yalnız göğsündekileri patlatsa bir kaç yüz kişi telef olur. İşte bu Emel Hanım bize geldi. Kardeş, koltuğa bir de oturur ki, iç çamaşırı modeli gösteren manken sanırsın. Bacaklarında da çorap yok. Biz tatlı tatlı konuşurken sol bacağının üstüne attığı sağ bacağının diz kapağı ile kalça arasındaki cılâlı muşamba gibi pırıl pırıl baldır bölgesinde, evet tam orada bir pire görmiyeyim mi? Pire bu, yakalamasam, duramam ki.. Odada başkaları da var, ayıp olacak. Herkes benim pire düşmanı olduğumu bilmez, kötü niyetli, gözü dönmüşün biri sanır. Gözüm pirede. Bacak bileğine doğru gelse tutacağım. İnadına garaja doğru gidiyor. Kendimi sıktım, sıktım, artık bir zaman tutamadım.

— Bir dakika Emel Hanım! dedim, elimi uzattım. Kadın şaşırdı. Tuh Allah kahretsin! Pire daha iç bölgelere sıçramadı mı? Tutmaktan vazgeçsem, bir defa elimi sokmuşum, «bak namusuza, pireyi bahâne etti!» diyecekler.

— Kıpırdamayın!

Emel Hanım ürktü:

— Ne oluyorsunuz Ali Bey?

— Aman durun!...

— Yapmayın canım gıdıklanıyorum.

Artık yapması var mı? İlle yakalamalıyım. Kadın kendini geriye attı. Odadakiler:

— Aaa... Aaaa!... diye bağırıyorlar.

Tam elimi atıyorum, pire gerilere, içerlere sıçrıyor. Pireyi tutmazsam rezil olacağım. Sol elimle eteğini başıma geçirip pireyi son sığınağında enseledim.

— Tuttum. Nihayet tuttum.

Emel Hanım:

— Bırakın! diye bağırıyor.

Hiç bırakır mıyım? Bir kere tutmuşum.

— Nah, işte pire! dedim.

Emel Hanıma sinir kolonyası verdiler. Biraz sonra da bütün misafirler gitti. Biz odalara dört şişe D. D. T. pompaladık. Ertesi gün pireler ortalarda zıplamaya başlamasın mı? Bu nasıl iş böyle? Her Allahın günü D. D. T. yapıyoruz. Biz D. D. T. yaptıkça pireler günden güne ürüyor, çoğalıyor. Bir ahbap:

— Pire tozu alın, odanın duvar diplerine dökün! dedi.

Öyle yaptık. İki gün azalır gibi oldu. Üçüncü gün bir de bakayım ki, pireler, pire tozlarının içinde zıp zıp zıplamıyorlar mı? Cümbüş ediyorlar.

Daha kuvvetli haşere öldürücü ilâçlar salık verdiler. Biz kuvvetlisini sıktıkça, onlar da gittikçe gelişiyor, besleniyor, irileşiyor.

Bir arkadaşım:

— Bu hazır D. D. T. ler tesirsiz. Toz D. D. T. al, kendin yap!

Yüzde yüz saf D. D. T. aldım, gazda eritip evin her yerine sıktım. Bana mısın demiyor.

Bir arkadaş ta:

— Haşaratı yok etmek için duman kapsülleri var, onlardan al! dedi.

Onun dediğini de yaptım. Evin bütün deliklerini tıkadım. Kapsülleri yaktım. Öyle duman oldu ki, pireler değil, ben zehirlenip boğulacaktım. Ne dersiniz pirelere hiç bir şey olmadı. Daha doğrusu oldu. Eskisinden azgın oldular. Kapıdan içeri girer girmez, hoş geldin der gibi adamın üstüne sıçrıyorlar.

Eve gelen bir misafir:

— Bunlar ne? dedi.

— Pire.

— Bu nasıl pire? Böyle pire mi olurmuş? Yahu bunlar kemiklenmiş.

Pirelerin her biri kara sinek kadar olmuştu. İki tırnak arasında ezmek ne mümkün? Günden güne de çekirgeleşiyorlar.

Bir doktor arkadaş:

— Bunlar pire azmanı, dedi, çok azmışlar.

— Acaba neden doktor?

— Her halde iç hormonları fazla çalışıyor. Gudde ifrazatı malûm ya... İnsanlarda da olur.

Komşulardan bir hanım bizim yatak çarşafını gördü:

— Aman ne güzel deseni var! Nereden aldınız? diye sordu.

— Patiska, dedik, desen mesen değil, pire tersi...

Kadın bir türlü pire tersi olduğuna inanmıyor. İlle işleme

Karadenizden bir kart!..

diye tutturmuş. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar hart hart hart kaşınıyoruz. Bir acı ısırıyor, sonra kaçıyor. Asıl kaşıntı kaçtıktan sonra başlıyor. Vücudumuz kurdeşen gibi kabardı. Bir veterinere meseleyi anlattık. Adam güldü:

— Sizin pireler D. D. T. ye alışmışlar, dedi.

— Nasıl? Alışmışlar mı?

— Tabiî... O kadar alışmışlar ki, siz D. D. T. yaptıkça onlar beslenmiş. Artık sizin pireler D. D. T. siz duramaz. Bir gün D. D. T. yapmayın, hepsi eroinsiz kalmış eroinman gibi kriz geçirir.

— Sonra, ölürler mi?

— Ölmezler ama, zayıflarlar.

Veterinerin sözünü dinledik, D. D. T. yi kestik. Kestik ama, pireler sahiden D. D. T. ye o kadar alışmışlar ki canavar gibi üzerimize saldırmaya başladılar. Anlatılır gibi değil. Vücudünü kaşımağa insanın iki eli yetmiyor. Biz çoluk çocuk evin içinde mambo oynar gibi zıplamağa başladık. Dayanılır şey değil...

— Aman getirin tulumbayı!..

Bir yandan D. D. T. yaptık, bir yandan pire tozu serptik, duman kapsülleri yaktık. Eh biraz rahatladık. Pireler sevinç içinde dansa ve atletizme başladılar. Yine kaşınıyoruz ama, tatlı tatlı kaşınıyoruz.

Pirelerden temizlenmek imkânsız. Evi değiştirmekten başka çare yok. Pireli evden çıktık. Pire yuvası eski eşyaları da sattık. Rumelihisarında bir güzel eve taşındık ki sormayın... Püfür püfür rüzgâr esiyor. Her yan tertemiz, gıcır gıcır, serin... Ama ne dersiniz biz bu evde bir türlü rahat edemedik. Ne uyuyabiliyoruz, ne oturabiliyoruz, ne durabiliyoruz... Bütün huzurumuz kaçtı.

Pireler nasıl D. D. T. ye alıştılarsa biz de pirelere alışmışız. Bir türlü kaşınmadan rahat edemiyoruz. Alışmak... Ne dersiniz, insan pireye, kaşınmaya bile alışıyor.

TRANSFERZEDE!..

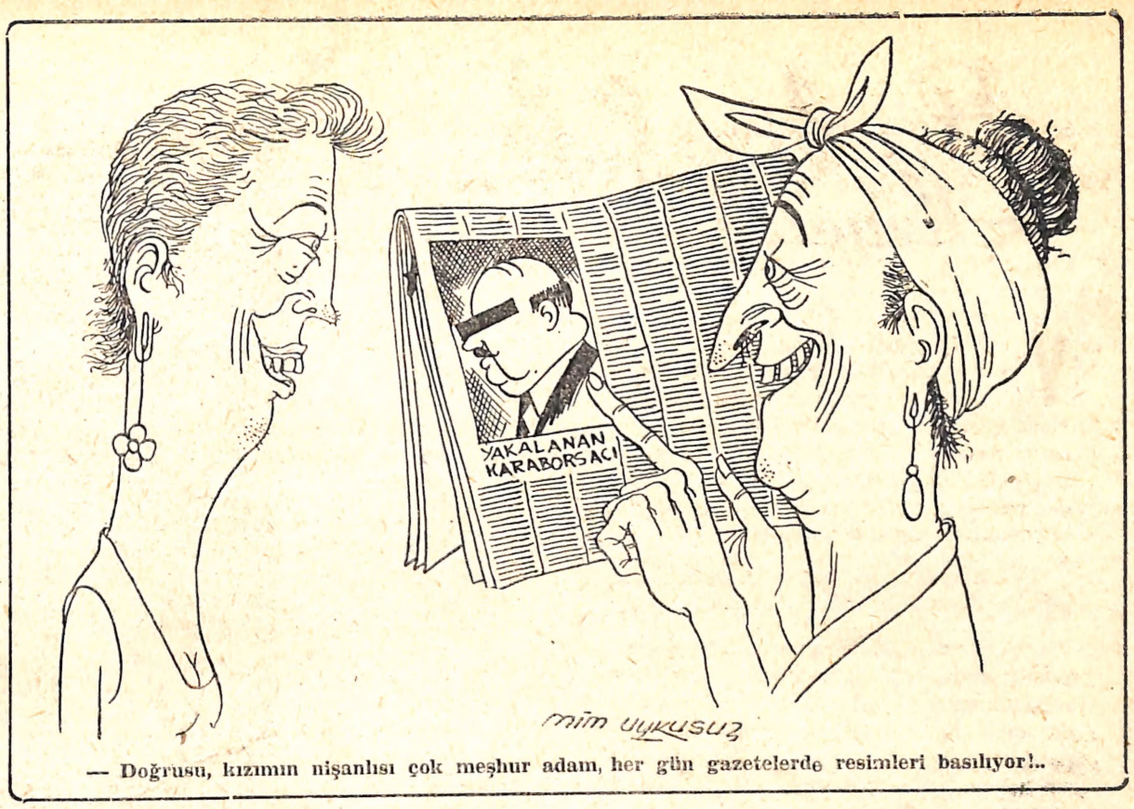

— Doğrusu, kızımın nişanlısı çok meşhur adam, her gün gazetelerde resimleri basılıyor!..

İŞARET TAŞI

Güner, Esin ve arkadaşları lokantaya yemeğe girmişlerdi. Çok kalabalıktı. İçlerinden, sırtında beyaz bluz ve blucin olan kolejli kız, geçerken ihtiyar bir adamcağızın ayağına bastı, ama farkında bile olmak sızın. Bir müddet dolaştılar. Civarda müsait bir yer arıyorlar ve garsona:

— Canım, biz telefonla bir masa ayırtmıştık, diyorlardı.

Tam o sırada, yine ayni ihtiyarın önünden geçerlerken blucinli genç kız birdenbire:

— Demin sizin ayağınıza mı basmıştım? diye sordu.

Adamcağız, affetmeğe hazır:

— Galiba..

Deyince genç kız uzakta kalan arkadaşlarına seslendi:

— Gelin, gelin bizim masa bu tarafta olacak!

○

TESELLİ!

Mağazalarına hırsız girmişti. İstirahatte olan ortaklardan biri, ötekine telefon etti:

— Ziyanımız fazla mı?

— Oldukça... Fakat yine talihimiz varmış, Millî Korunma Kanunundan evvel, bu hırsızlık olsaydı, ziyanımız üç misli olurdu..

○

PROVA

Yaşlı şarkıcı, bir türlü muvaffak olamayınca, hiddetle çıkıp gitti. Gazino sahibi, orada bulunanlara:

— On beş dakika söylemesi lâzım iken yarım saat söyledi de ondan, diye izah etti. Biri:

— Ama kırk senedir bu işi prova ediyor ya.., diye bağırdı.

PORSİYON!

Yemek fiyatlarının ucuzlatılmasından sonra, lokantaya kendine bir ziyafet çekmeğe giren bir dargelirli ile garson arasında:

— Bu tavuk porsiyonu nekadar da ufak?!..

— Onun ufak olduğuna bakmayın siz onu ancak iki saatte yiyebileceksiniz!..

Hiç kimseden çekmedi,
Nasırından çektiği kadar!...

Orhan Veli

Gençlik Heyecanı

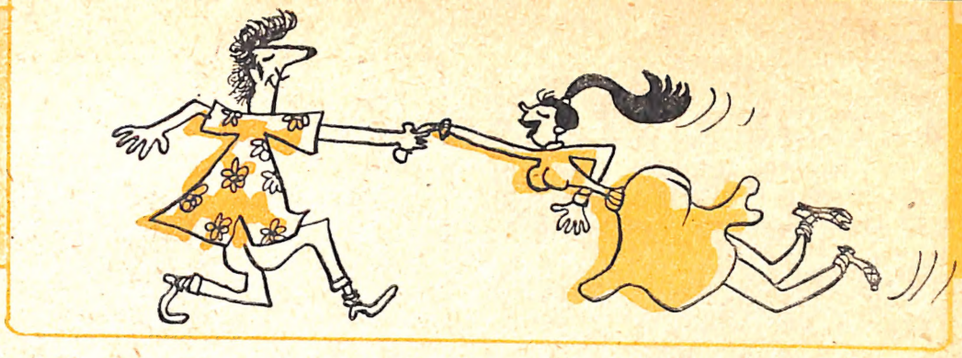

YALNIZ şimdi değil, eskiden de böyleymiş. Bir zamanlar gençliği Viyana salonlarının polkası heyecana verirmiş. Paris'in kan-kan dansı, sonra valsler... İstanbula «Valansiya»nın geldiğini hatırlıyorum. Yer yerinden oynamıştı. Kenar sokaklarda mahalle çocukları onu şöyle adapte etmişlerdi:

— Ulan Ziyaaa... Kes karpuzu, kan gibi de çıkmaz ise parra yooook!...

Çarliston âfeti bir deprem gibi memleketi yerinden oynatmıştı. Sonra fokstrot zıplaması gelir ki, bugünlerin yanında romatizmalı ihtiyarın sarsak yürüyüşüne benzer. Karyoka'lar, la kokaraççalar'ın heyecanı unutulur şey değil. Yine de mambo ile karşılaştırılınca, bugünkü bikiniler yanında 1918 in uzun paçalı kadın mayosu gibi kalır.

Mambo, rumba, samba derken bir «Ça-ça» dansı çıktı, önce Amerika'yı, Avrupa'yı, sonra bizim memleketi allak bullak etti. Ça-ça denilen dansın heyecanı, İstanbulda daha Galata Köprüsünün Yeni Cami yakasına geçmeden dünyayı yeni bir heyecan dalgası sarmış, «Rok'n Roll» dansı. Bir ajansın verdiği habere göre, bu gerçekten bir heyecan kasırgasıymış. İşte o ajans haberi: «Rok'n Roll adındaki bu dans, en taşkın mamboları çok geride bırakmaktadır. Bazı Amerikan şehirleri belediyeleri «Rok'n Roll» dansının sebep olduğu gürültü ve çekişmeleri önlemek üzere dans salonlarında bu dansın oynanmasını yasak etmiştir.»

Bizde her ne kadar üniversite kürsülerine yeteri kadar profesör bulunmazsa da, çok şükür illüzyon ve dans profesörleri çoktur. Pek yakında memleketimizin değerli dans profesörlerinin gazetelerde ilânlarını okuruz: «On derste Rok'n Roll dansı öğretilir».

Ondan sonra Şehremini'nin, Karagümrük'ün, Samatya'nın kızları «Mambo İtalyano» yu unutur, önce «Manolya» şarkısını, arkadan çikletlerini çatlata çatlata Rok'n Roll'u söylerler.

Geçen gece İstanbul'un en iyi gazinolarından birine gittim. Her zaman normal yerinde duran masalar sahnenin önüne sokuşturulmuş, arka ve yanlar bomboş kalmıştı. Garsona sebebini sordum. Enayiliğime acır gibi suratıma bakarak:

— Strip-tease var Bayım! dedi.

«Strip-tease» i de gördük. Durun bakalım daha neler göreceğiz? Ama görecek başka hiç bir şey kalmadı ki... Ne var yâni?... Bir dansöz sahneye çıkıp ta:

— İşte görün! diye karnının içindeki safra kesesini, kör barsağını, böbreğini, idrar torbasını, yumurtalıklarını göstereceğ değil a... Göstereceği nesi var, ne var ne yoksa, hepsini göstermiş. Kadın daha ne yapsın? Yiğidin malı meydanda olur, ortaya fırlamış. Bir kadından bundan da fazla fedakârlık istenemez ki... Seyircilerin çoğu kadın ve çocuktu. Erkekleri anladım ama, şu kadınların neden Strip-tease görmeğe bu kadar meraklı olduklarını anlayamadım. Yapılacak iş, mâdemki kadın erkek eşittir, kadınlar için de erkek artistlere strip-tease yaptırmaktır. Oldu olacak, tam olsun bâri...

Çocukların strip-tease görmelerinde çekinilecek bir taraf yok. Plâjda bikini mayo altında gizlenen yerleri görmemiş yavrularımız, yavru kurtlarımız, tosunlarımız burada anatomi bilgilerini arttırırlar. Bir de erkekler strip-tease yaparsa, isteyen anatomi görür, isteyen babatomi... Kendi arzusuna, zevkine kalmış bir şey...

Vallahi düşünüyorum taşınıyorum da bir türlü işin içinden çıkamıyorum. Bizde bir zamanlar öyle yazılar, öyle resimler müstehcen diye mahkemelere düşmüştür ki, bu strip-tease'in yanında Meryem'den yüz kere, bin kere daha masumdur.

Ajansın verdiği haberi düşünüyoru: «Gençliği heyecanlandıran yeni bir dans». Hangi gençliği a beyim!... Değil gençlik, ihtiyarlık, şu benim gördüğüm hatun Eyüp Mezarlığında strip-tease yapsın, cümle mezar taşları heyecanlanır da, toprak yerinden oynar.

Klemanso'ya:

— Dans için ne düşüncedesiniz? Diye sormuşlar Şu cevabı vermiş:

— Dans ok iyi, çok güzel bir şey, ama neye ayakta?... Onu anlamıyorum.

Rumba, samba, Ça-ça, Rok'n Roll, strip-tease... Bunların hepsi iyi, hoş, güzel... Ama, neye ayakta?! Bunu anlayan var mı?...

B.E.N.

— Adama yiyecek gibi bakıp durmasana Rıfkı, sana pardon dedi ya!..

Şiir Dünyası

— Sayın dinleyiciler! Şiir dünyamız saatini açıyoruz. Hazırlayan ve takdim eden Behçet Kemâl Çağlar...

— Hayel ufgundan penpeyle mavinin öpüşmekten ileri sevişmekte olduğu bu yaz aylarında sıcaktan terletip değizin hasretini duymıyacağınız var mıdır sevgili dinleyiciler?... İşte size değizden buram buram meltemler estiren, içiğizi serinletecek bir şiir:

Artık garajdan çık, ya plâja gel,
Asfaltta diğelme, ya viraja gel!
Karnın acıkınca, paran da yoksa,
Bedava ziyafet var, baraja gel!...

Memleketin dört bir köşesinden milli heyecanını estiren genç şair, değizin çoşkun dalgalarının üstünde kabarmış olan duygularını bakın ne içten bir deyişle bizlere duyuruyor:

Değiz dalgalansın, selâma dursun!
Kimimiz ejderha, kimimiz tosun.
Değiz tutar beni Ada'ya gitsek,
Yavru kurtlarıyız biz Barbarosun!

Orta Anadolu'nun bereketli bozkırından değize yükselen şu sesleniş, içiğizde ipe serilmiş bir çamaşır gibi dalga dalga dalgalanmıyor mu? Konyalı genç şair Mustuva'nın serbest nazmın da ustaca belini bükerek söylediği «Değize ünneme» isimli şiiri işte!...

Değiiiz!... Değiiiz!...
Değiz heeeey!...
Kıyında birazcık çimmeğe geldim,
Değiz heeeey!
Kendimi cup diye atasım geliyoooo...
Üstüğe sırt üstü yatasım geliyooo...
Çimmeği bilmediğimden,
Girdim mi değize batasım geliyoooo!...
Değiiiz...
Beni yutma, beni boğma,
Değiz heeeey!...

Beri yanda bezmişliğin şiirini terennüm ederken, öte yanda, sinema locasında sevgilisinin koynuna girer gibi denizin koynuna dalan şair bakın iç dramının acısını ne güzel dile getiriyor:

Derim ki değize hem yapma, hem yap,
Al beni değiiiz, dalgana gem yap!
Ye beni, yut beni, al beni değiiiz,
Köpek balığına istersen yem yap!

Değiz deyince akla Değiz Aptal'ın gelmemesi mümkün mü? İşte denize açılmaktan korkan Divân şairi Bahriyeli Bahrî'nin bir şiiri:

Bulursan dört papas hiç durma çek rest!
Eğer hâhî selâmet der kenarest...

Ya Fikret?... Aşiyân'ın penceresinden Boğazın mavi sularını seyreden büyük şairi unutmak olur mu?

Kadın değiz gibidir hiç inanmak olmaz haa!

Sevgili dinleyiciler! Sözü âşık Ömer'e bırakıyorum:

Karadeğiz kudurdu, oturup ağlamalı,
Şair dediğin adam sel gibi çağlamalı,
Yine tuttu ilhamım, değize baka baka,
Ya değizi zapt ediğ, ya beni bağlamalı.

— Sayın dinleyiciler! Şiir Dünyamız saati sona erdi.

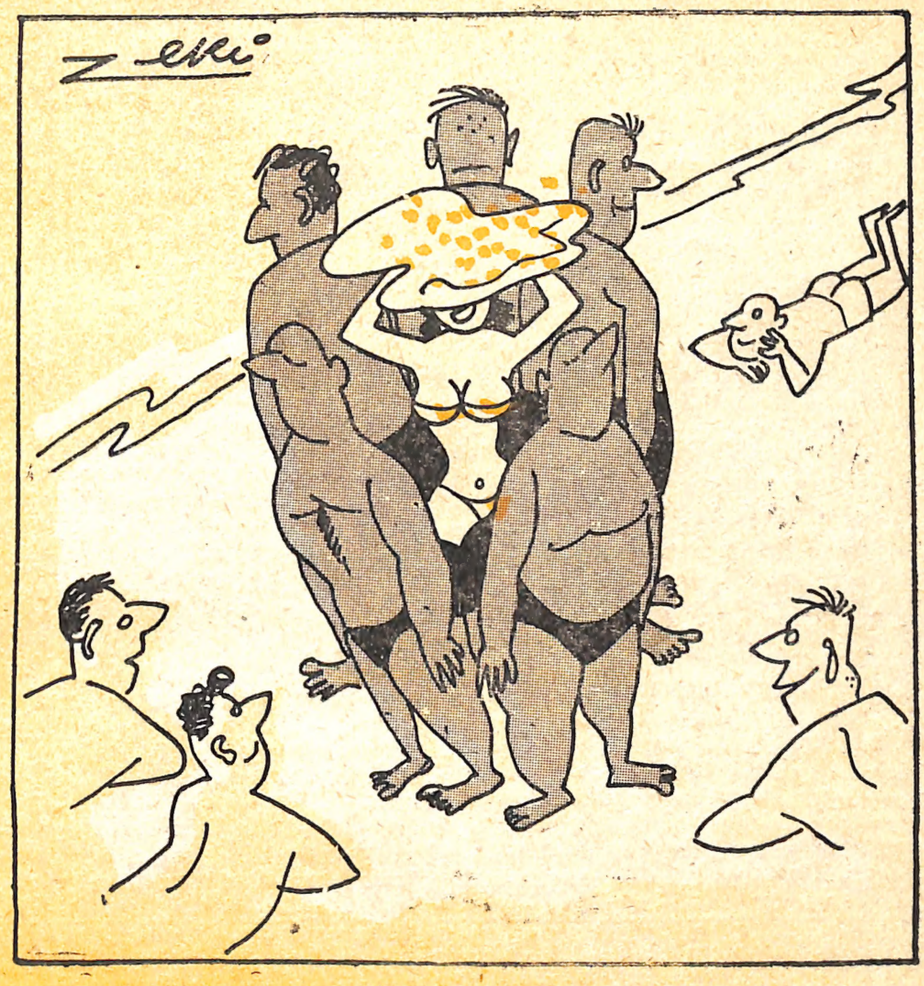

İYİ NİYETLİLER!..

DELİLİ!

Oya, kolları sevgilisinin boynunda, mırıldandı:

— Elbette seni ondan çok seviyorum.

— İspat et...

— İspatı meydanda: seni sevdiğim için onunla evleniyorum ya!

ACELESİ YOK

Hüseyinle annesi yolda gidiyorlardı. Bir otomobil bir yayaya çarptı. Hüseyin tepinmeğe başladı:

— Anne, kazaya uğrıyanı göreceğim ben.

— Acele işimiz var oğlum, dedi annesi, ilerde nasıl olsa başkasını görürüz!

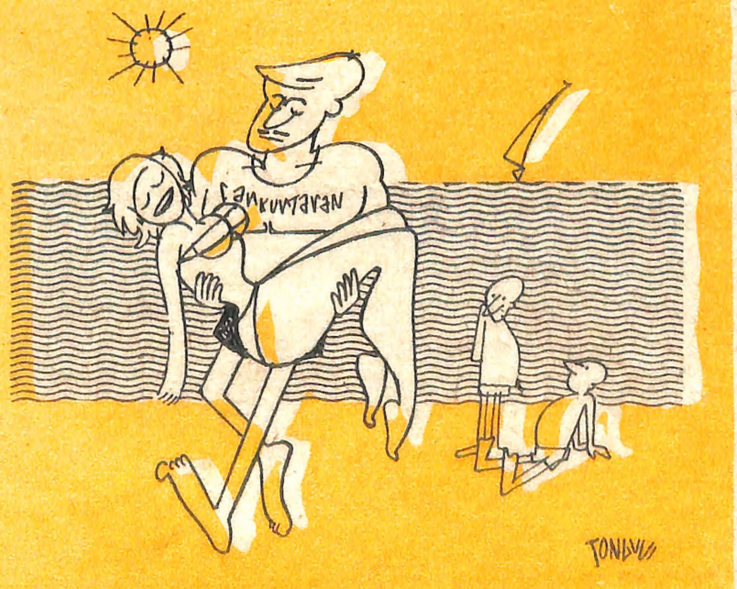

— Bir şey anlıyamadım birader, bugün üçüncü defadır ki, Boğuluyor!..

ZEKÂ ESERİ

Ulunay köpek yetiştirir. Bu hayvanların zekâsına hayrandır. Geçen gün trende, etrafını çeviren üç yaşlı hanıma, köpeklerinden bahsediyordu:

— Emin olun, dedi, öyle köpek vardır ki, çoğu insandan zekidir. Bakın geçen akşam ne oldu. Gece yarısına doğru bir silâh sesi duyduk. Bir de baktım en evvel benim Tonton uyanmış. Hemen koltuğa sıçradı, ağziyle telefonu açtı, eliyle numarayı, itfaiyenin numarasını çevirdi, iki defa «Hav, hav» diye havladı. Ne dersiniz buna?

Hanımlardan biri omuz silkti:

— Ben kedileri daha çok severim!

☆ Yazan: Koltukçu Aziz ☆

— II —

OTUZ dokuz yıllık memur «Bey baba» emekliye ayrılmıştı. Emekliliğinin ilk gecesi rüyasında, yapacağı işleri gördü. Bahçede bir kenarda cins cins tavuk kümesleri, Hint horozları bu yana.. İspençler duvarın dibine... Pleymutlar tââ öbür başa. Denizliler eve yakın olsun ki, sabahleyin Bey baba Denizli horozunun sesiyle uyansın.

Sabahleyin uyandığı zaman, gün yeni ağarmıştı. Kendisini on, yirmi değil, otuz yaş daha genç buluyordu. Bahçeye çıkar çıkmaz gerindi. Geniş bir nefes aldı. Bel kemiği çıtır çıtır etti. Kolay mı, otuz dokuz yıl masa başında bukülmüştü bu bel, kamburlaşmıştı.

Önce toprak mı kazsın, yoksa işe kümeslerden mi başlasın?.. Topraktan başlıyacaktı.

— Hanıım!.. diye seslendi.

Uyuyan karısı, zorlukla gözünü açabildi:

— Ayol delirdin mi sen? Bu saatte yataktan fırlanır mı?..

— Kalk!.. Çabuk bana kazmayı bul... Tırmık nerede?.. Çapayı ver!..

— Senin aklından zorun mu var? Desturun karga çişe kalkmadan ne oluyorsun?

İhtiyar kadını zorla sıcak yatağından kaldırdı. Kazmayı buldular. Fakat tırmıkla çapa yoktu. Onları bulmak için oğlunun uyanması lâzım geldi. Oğlu bir zaman bütün bahçeyi aradıktan sonra ancak el arabasını bulabildi. Gelini uyandırdılar. Gelin çapa ile tırmığı bulabildi. Bütün bu gürültüye küçükler de uyanmışlardı.

Beybaba kolları sıvadı. Sabah kahvaltısından önce iki saat toprağı kazdı, kazma salladı. Evdekiler bu deliliğe gülüyorlardı. Kahvaltıdan sonra kendisini bahçeye dar attı. Kör olası kazma da ağırdı hani. Öğle yemeğine kadar kazdığı toprağı ölçtü, altı adım uzunluk, iki adımdan biraz fazla genişlik.... Yemekten sonra güneş geçmesin diye başına hasır şapka geçirdi. Ama artık kollarında derman kalmamıştı. Kazdığı toprağı tırmıkla düzeltti. Hazırladığı domates fidelerini ekti. Kenarlarına da mısır, fasulye. Akşam yemeğini zor yedi. Gözleri kapanıyordu. Sofrada:

— Çocuklar, dedi, bakın toprakla uğraşmak bana yaradı. Her gece gözümü uyku tutmazken şimdi başımı kaldıramıyorum.. Haydi Allah rahatlık versin!..

Bey baba, yatak odasına giderken, sofradakiler gülüyordu. Ertesi gün uyanınca doğrulmak istedi, ne mümkün!.. Kolları hamlaştı, kıpırdıyamıyordu. Beli öyle ağrıyordu ki, eğilip doğrulmasına imkân yoktu.

— Ay belim:,, Belim, belim!... Oooh, kollarım!..

Diye bağırdı. Fakat duyup alay edecekler diye hemen sustu.. Bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Durumu belli olmasın diye, zor la yataktan kalktı. Pantalonunu ayağına giyerken, inim inim inledi. Ama asıl belâ, biraz sonra oldu. Evdekiler, bir patırdı ile yataklarından fırladılar. Dünkü yorgunluktan ayaklarını zor sürükleyen Betbaba, merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı. Karısı, oğlu, gelini, torunları başına toplandılar. O, merdivenlerin dibinde boylu boyunca yattığı yerden acısını belli etmemeğe çalışarak:

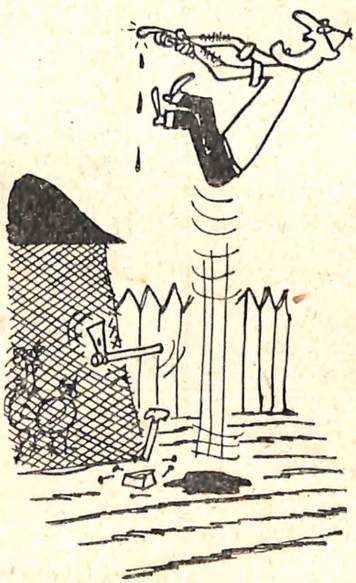

— Bir şey yok canım, birazcık düştüm işte!.. diyordu.

Diyordu ama, bir türlü de yerinden kalkamıyordu.

«Bey baba» yı oğlu kucaklayıp kaldırdı. O hâlâ:

— Bir şey yok! diyerek bahçeye çıkmağa çalışıyordu.

Kuyruk sokumu malta taşına öylesine vurmuştu ki, her adım attıkça vücudü temelinden sarsılıyor zannediyordu. Buna rağmen acısını belli etmeden kendisini bahçeye attı.

Kolları değil, parmakları bile kıpırdamıyordu. Omuzları ağrıyor, beli acıyor, baldırları sızlıyordu. Evdekilerine belli etmeden çalışır gibi yaptı ama, hiç bir iş de görmedi. Fideleri dikmek için bir kere çömeldi mi, artık bir daha ayağa kalkamıyordu.

— Tuh Allah kahretsin!.. Bitmişim be, ölmüşüm be!..' deyip duruyordu.

— Ay ay ay... Of belim... Aman kolum!.. Vay omuzlarım!..

Bir iş yapmış olmak için karısından keseri, testereyi, çivileri istedi. Karısı:

— Bıktım senin keserinden, kazmandan!.. diye bağırdı, nerden tekaüt oldun ayol. Eskiden ne iyi idi, sabah çıkar akşam gelirdin.

Oğlu da, evin düzenini bozduğu için şikâyetçi idi. On gün bahçede şöyle böyle sallandı. Bir iş yapıyormuş gibi göründü.

Emekliye ayrıldığının ikinci haftası idi. Bir sabah bahçeden acı bir feryat duyuldu:

— Ayyy... Amaaan... Aman parmağım!..

Hep birden bahçeye koştular. Beybaba iki büklüm kıvranıp duruyordu.

— Ne oldu, ne var?..

Bey baba kümes yaparken keseri çiviye vuruyorum diye baş parmağına indirmişti. Tırnağına kan oturmuştu. İlâçladılar, sardılar sarmaladılar. Bey baba hâlâ:

— Bir şey yok canım, ay aman.. Hiç bir şey değil... Of... of... Vay vay vay!... diyordu.

Artık vücudünda iler tutar bir yeri kalmamıştı. Sanki yer depremine uğramış bir yapının altında kalmıştı. Buna rağmen, cins cins tavuklar aldı. Yarı kadığı, yarı kazmadığı toprağa bir şeyler ekti.

Fakat bir sabah yatağından kalkamadı. Bir gün evvel terlemiş, soğuk almıştı. Ateş otuz dokuz, bir yandan öksürük. Bir ay kendini bilmeden yattı. Doktor, ilâç, ancak iki ayda ayağa kalkabildi. Keser indirdiği başparmağının tırnağı düşmüştü. Kuyruk sokumunun çürüğü hâlâ geçmemiş ti. Kolları, bacakları, beli, omuz başları hâlâ ağrıyordu.

Oğlu (Bey baba) nın bahçeye çıkmasını kesin olarak yasak etti. Artık evde eskisi gibi borusunun ötmediğini anlamıştı. Bu yasağa hem bir yandan kızıyormuş gibi görünüyor, hem de hoşuna gidiyordu. Bahçıvanlıktan, tavukçuluktan çoktan vazgeçmişti. Onun yapacağı iş değildi. Meydan muharebesine girse çıksa bukadar sakat kalmaz, bu kadar yaralanmazdı. Biraz daha çalışsa, kol bacağı kırılcak, kopacak, alçılarda yatacaktı.

— Bari evin içinde marangozluk yapayım! dedi.

O da olmadı. Bir defa her şeyi dağıtıyor, neyi nereye koyduğunu unutuyor, sonra bulsunlar diye bütün evi ayağa kaldırıyordu. Üstelik tamir edeyim derken, sağlam eşyaları da param parça etmişti.

Her şeye katlandılar ama, tahtayı keseyim derken, testere ile sol elinin âyesini kesip de kan revan içinde kalınca: «Bey baba» ya marangozluk da yasak edilmişti. On gün eli boynunda asılı kaldı.

«Bey baba» bu sefer mutfağa girdi. Asıl felâket o zaman başladı. O ne zaman mutfağa girdiyse,

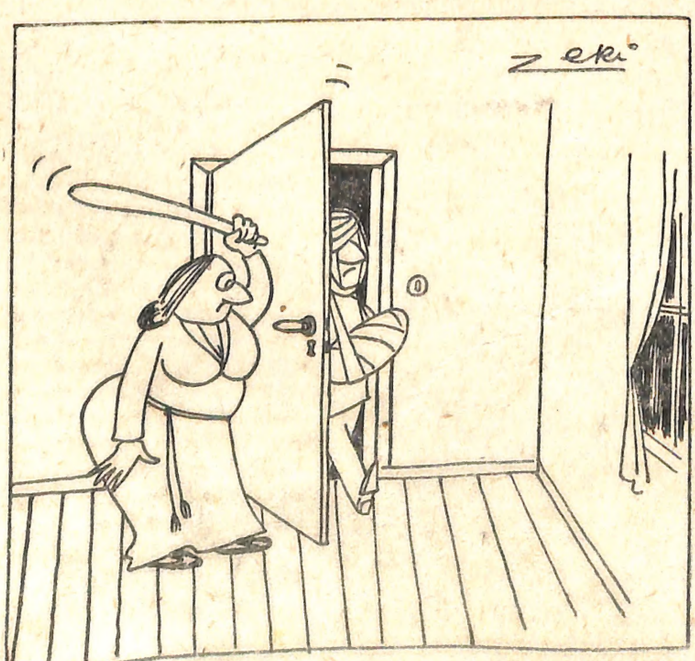

YAZISIZ!..

MEŞHURLARIN En Çok Güldüğü FIKRALAR

□

SALÂH BİRSEL (Şair)

Piskoposun biri, günlerden bir gün, bir uşak tutar. Uşağın vazifesi, sabahları saat dokuzda efendisini uyandırmak ve ona hava hakkında rapor vermek olacaktır.

Ertesi gün uşak piskoposu sabah saat dokuzda uyandırır ve:

— Saat dokuz, hava da güzel, der.

Piskopos hiç istifini bozmaz:

— Bunu Efendimiz İsa ve ben biliyoruz, diye cevap verir.

Üç gün, beş gün, on gün, bu hep böyle devam eder, uşak her sabah efendisini uyandırmağa gelip de:

— Saat dokuz, hava da güzel, dedikçe piskopos da:

— Bunu Efendimiz İsa ve ben biliyoruz. cevabını oturtur.

Piskoposun cevabına ilk bir kaç gün aldırmayan uşak, sonradan adamakıllı içerlemeğe başlar:

— Ulan, der, bunu madem biliyorsun, ne diye bana söyletiyorsunuz?

Karar verir:

— Şunlara güzel bir oyun oynıyayım, der.

Bir gün piskoposu uyandırmak için odaya girdiği vakit yine her zamanki sözünü söyler:

— Saat dokuz, hava da güzel.

Piskopos gerinir, o da hiç istifini bozmadan:

— Bunu Efendimiz İsa ve ben biliyoruz, der.

Bunun üzerine uşak piskoposun ta yanına kadar yaklaşır ve:

— Naa, der, şimdi hapı yuttunuz, saat on bir, hava da yağmurlu..

★

Ayfer Feray (Film Yıldızı)

İki Meksikalı bir gün yolda gidiyorlarmış. Köşeyi dönünce önlerinde de 4 Goşonun gittiğini görmüşler.

İki Meksikalıdan biri yanındakine:

— Şu adama fena içerliyorum, demiş. Bir gün çekip vuracağım.

Öndekilerin dört kişi olduklarını gören arkadaşı:

— Hangisi? demiş.

— Canım ortada giden.

— Amma yaptın ha, dört kişi giderken ortadaki olur mu?

Meksikalının sinirleri kabarmış. Hemen belinden tabancasını çekmiş. Öndekilere doğru başlamış ateş etmeğe, Üç el ateş ettikten sonra 4 kişiden 3 tanesi yere yuvarlanmış. Ateş eden Meksikalı:

— Şu ayakta kalan var ya, demiş, işte onu bir gün temizliyeceğim.

Yasan Ali Kâhya

BİLMEM NE ADASI

Çizen: Nehar Tüblek

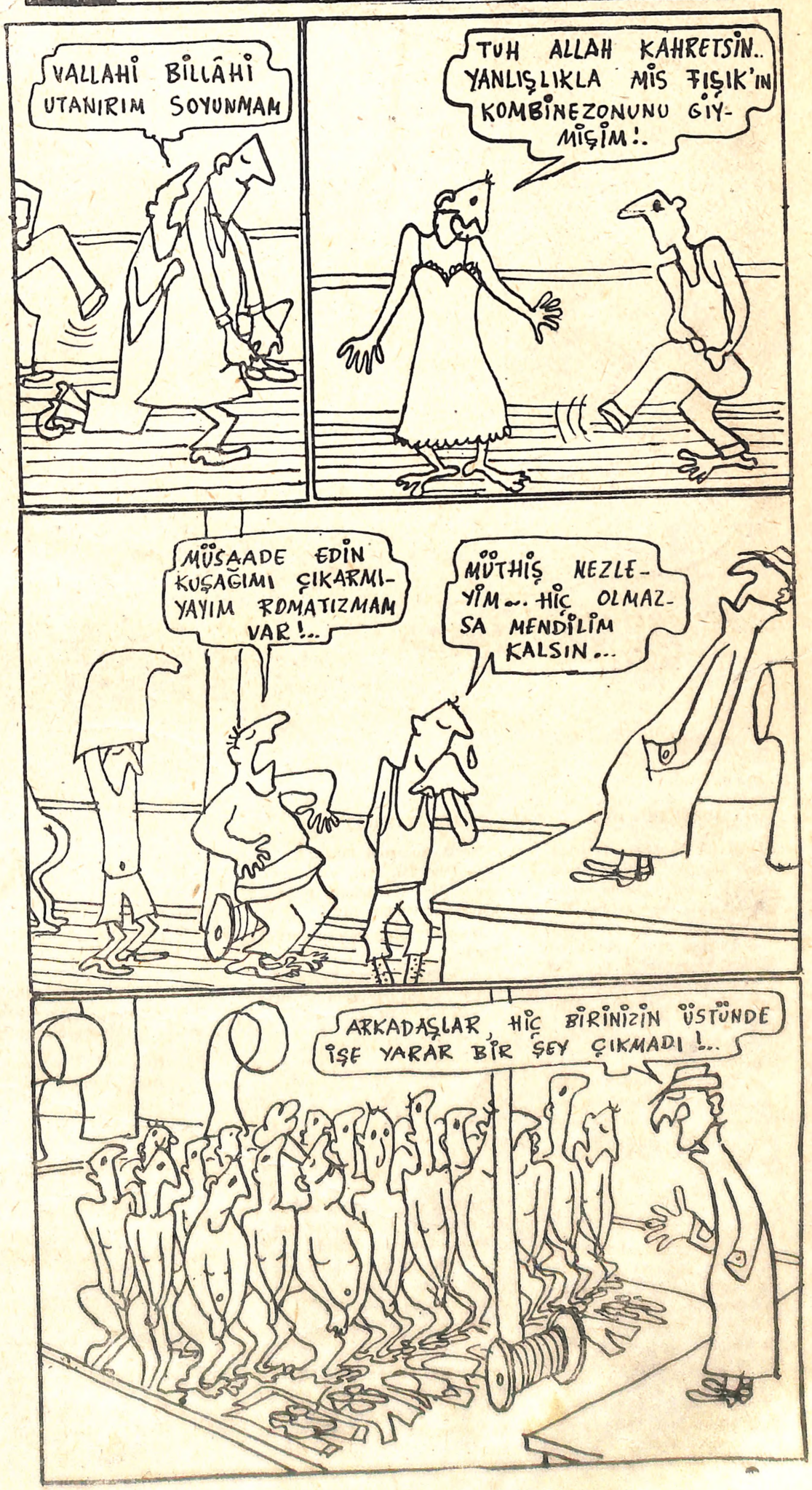

(Devamı var)

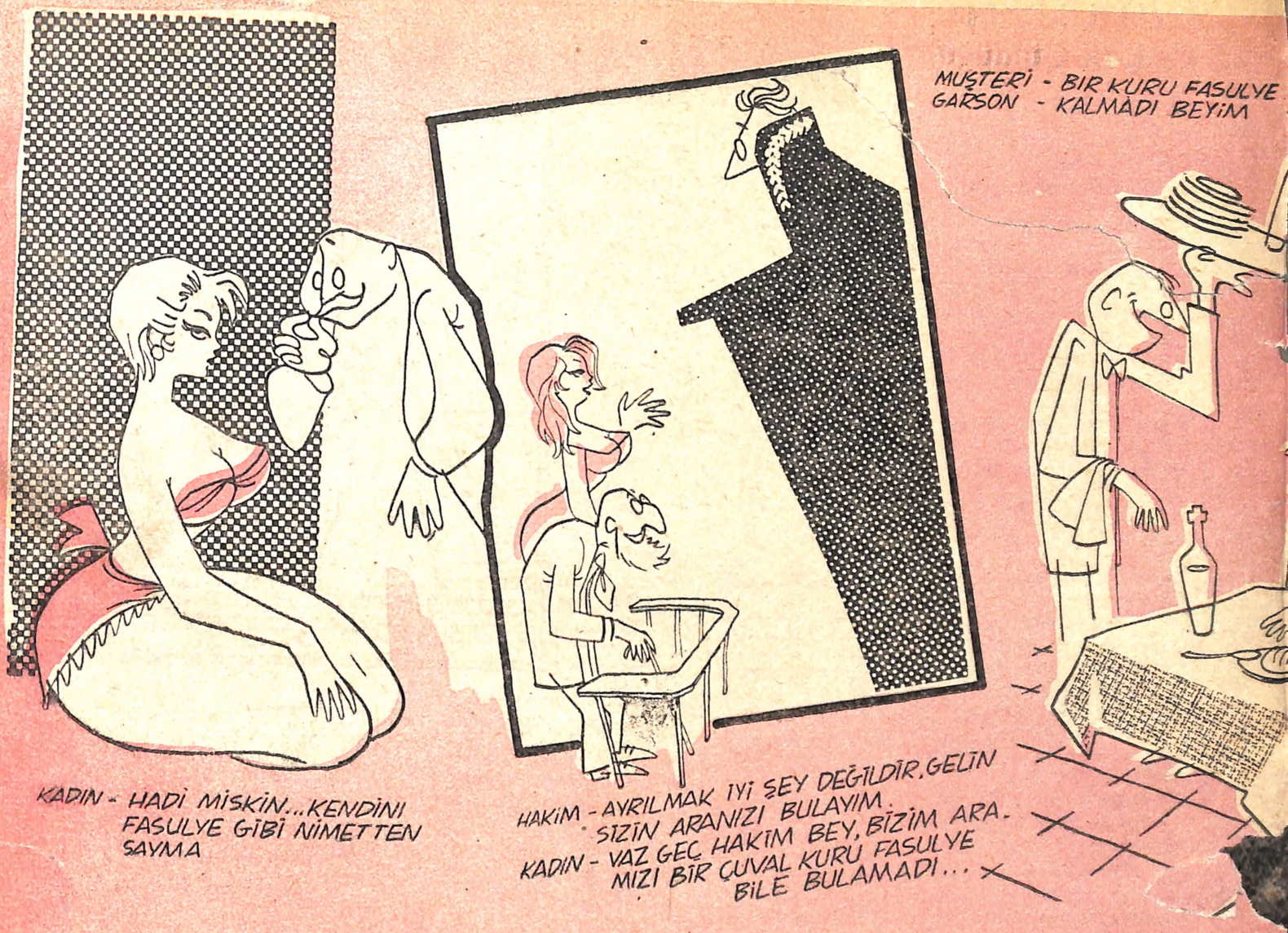

KURU FASULYE ERKEKLİĞİ

ADAM SEN DE..

Büyük bir bankanın veznedarıydı. Hareket etmek üzere olan bir yabancı şilebin yanaştığı iskelede karşılaştılar. Veznedar:

— Doktor, dedi, bacaklarım dehşetli kaşınıyor...

— Aman, dedi doktor arkadaşı, dikkat et, ekzema olabilir...

— Tedavisi uzun mu?

— Eh, biraz...

— Öyleyse.. diye tereddüt etti veznedar, adam sen de, Cenup Amerikasında da nasıl olsa ekzemadan anlıyan bir doktor bulunur...

☆

ZEVKLİ..

Işık, geceyi kocasiyle beraber, lüks klüplerden birinde geçirmişti. Ertesi sabah öğleye doğru uyandılar, giyinirlerken kocası, cebinden sarkan bir kâğıdı tetki ketti. Bu, bir akşam evvelki masraf pusulasıydı:

— 1700 lira... diye mırıldandı. Şekerim, herhalde dün gece çok eğlenmişiz...

ZAVALLI HAYVAN

Neclâ, kocasına döndü:

— Şekerim, dedi, yarın evlenmemizin yıldönümü. Babahindiyi kestirelim mi?

Kocası, yattığı yerden mırıldandı:

— Neden? Bizim evlenmemizde zavallı hayvanın bir suçu yok ki!

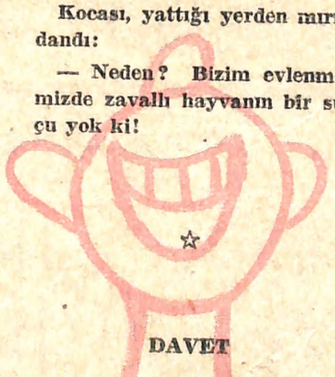

DAVET

Artistti ve çok güzel kadındı. Alışveriş ettiği mağazanın sahibi, memurunu çağırdı:

— Yıldız'ın hesabını tetkik ettim. Borcu artmış. Kendisini davet edin de görüşelim.

Memur bıyık altından gülümsedi:

— Bana kalırsa davet etmeden kendisine bildirelim efendim, dedi. Çünkü buraya gelirse yüzde yüz siz borçlu kalırsınız..

Kuru Fasulye

Günden güne sen eğer düşüyorsan kuvvetten,
Fasulye yemelisin, besleyicidir etten.
Kuru fasulye gibi say kendini nimetten,

Hanımlar hep fasulye yedirmelidir beye,
Aman kuru fasulye, canım kuru fasulye!

★

Yetmiş yaşından sonra kaçırırsan ucunu,
Bulamazsın bir ilâç, dolaşsan da acunu,
Onun yerini tutmaz hiç bir kuvvet macunu,

Hele verirse eğer bakkal da veresiye
Moruklara dermandır canım kuru fasulye!..

★

Seksoloji bahsinde çıktı yeni bir konu,
Yarım porsiyon yesen alimallah sen onu,
Çifte kuvvetli yapar en işlemez hormonu,

Fasulyesiz bu ömrü boş geçirdik şimdiye...
Hep yemeli fasulye, ah fasulye, fasulye!..

o gün evde yemek yenmedi. Dağıttığı kap kacağı evin şurasından burasından bir haftada zor topladılar. Düdüklü tencere gardroptan, mayonez makinesi kütüphaneden çıktı. Bir tavuğu öyle yaktı ki, simsiyah kömür olmuştu. Muhallebiye şeker yerine tuz çorbaya tuz yerine şeker koymuştu. Karısı da gelini de şikâyetciydiler. Karısı:

— Sen emekliye ayrıldın, bu evin tadı tuzu kaçtı! diye bar bar bağırıyordu.

Gelin dersen:

— Bey baba, mutfakta işiniz ne?

Diye ihtiyarı azarlıyordu.

Asıl felâket, bir gün mutfakta ki havagazını açık bırakınca oldu. «Beybaba» yi mutfakta taşların üzerine, baygın serilmiş buldu lar. Az daha yetişmeseler, havagazından zehirlenecekti. Üç günde kendine gelebildi.

Oğlu, mutfağa girmesini de yasak edince:

— Peki, ben ne yapayım? dedi.

— Bütün emekliler ne yapıyor larsa, sen de öyle yap! Mahalle kahvesine çık, tavla oyna. Kendin gibi emeklilerle konuş!

Başka da çaresi yoktu. Ektiği fideler kurumuş, kurumıyanları da Danaburnu kesmişti. Tavuklar has talığa tutulmuş, ölmüşler, hindileri de sansar kapmıştı. «Bey baba» ertesi günü hurdahaş olmuş vücudünü sürükliyerek mahalle kahvesine çıktı. Arkadaşlar peydahladı. Onlar gibi siyasetten konuştu, idare işlerini, memleketin gidişini beğenmedi. Bir zaman da bu kahve sürdü. Fakat «Bey baba» yı sarmadı. Tavla oynadı. Lokumuna domine, aznif oynadı. Kâğıt oyunlarına başladı. Hayır, olmuyordu. «Bey baba» memnun değildi.

Dünyasına küsmüş gibi odasına çekildi. Sabah gazeteleri okuyor, sonra kimse ile bir lâf etmeden koca günü tek başına geçiriyordu. Ah nerede memuriyet!. O ne tatlı hayattı. Küçük memurları paylarsın, hademeleri, kapıcıları azarlarsın. Yanlış muamele yapan, pulu yapıştıracağı yeri bile daha bilmiyen, söylenileni anlamayan iş sahiplerine sinirlenirsin... Ah, ah!.. Neydi o hayat! Ne günlerdi canım. «Bey baba» bunları içinden geçiriyor, ama bir türlü kendine bile itiraf edemiyordu.

Kendi kendine:

— Yahu ayıp oluyor, dedi, bukadar zaman geçti de bir kere gidip daire arkadaşlarını görmedim. İnşallah yarın sabah erkenden gidip bir hal hatır sorayım. Bukadar da vefasızlık olur mu? Bak, «Bey baba» gitti de rahata kavuşunca bizi aramadı derler.

(Devamı ve sonu gelecek sayıda)

Yazan: ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

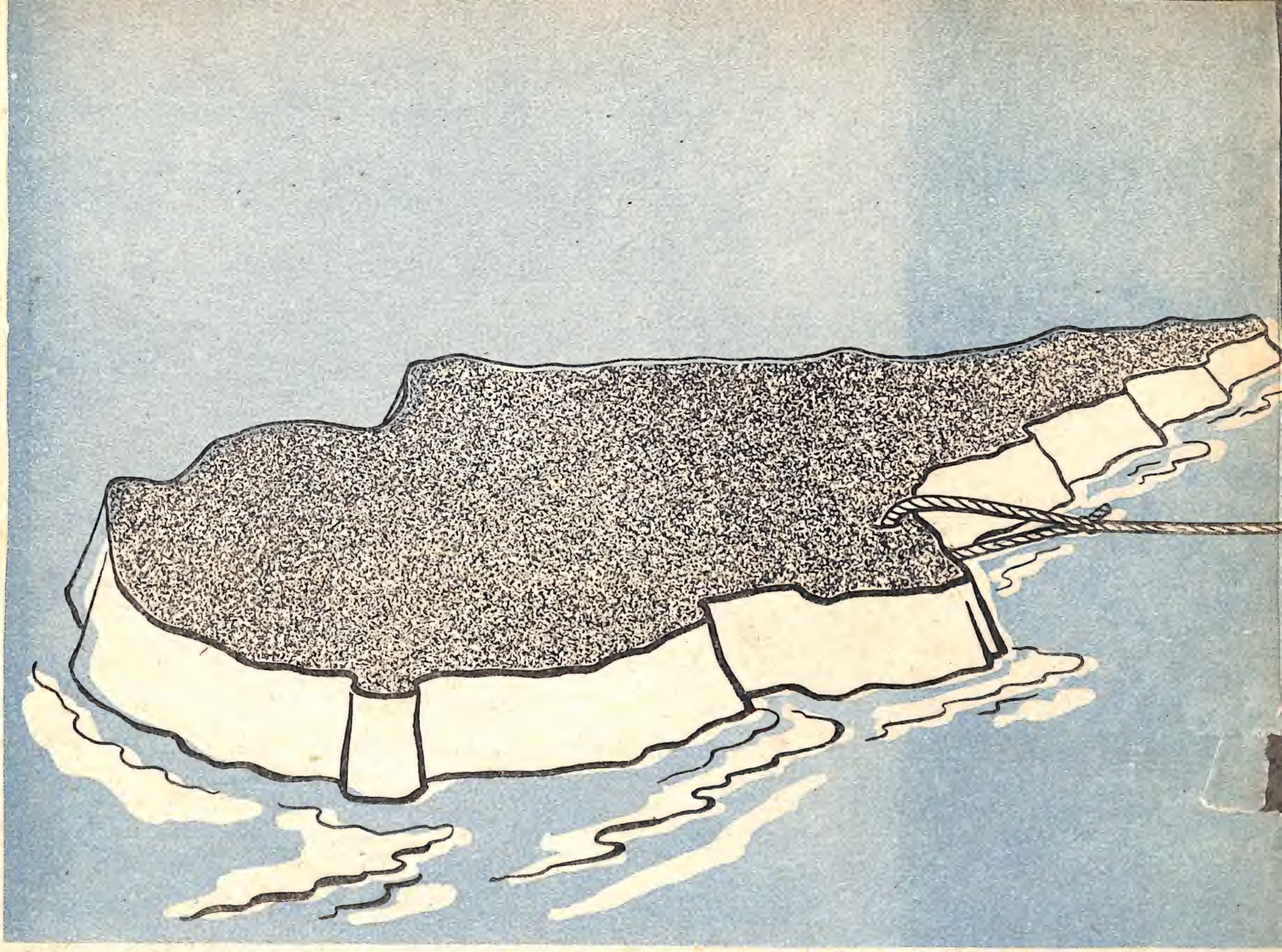

İNGİLTERE'NİN bir şehrinde polisler, sokak lâmbalarından birine sıkı sıkıya bağlı bir adam bulmuşlar. Bu adam kim? Kim olduğunu size söylemiyeceğim. Ama olay sanki İstanbul'da olmuş gibi düşündüm.

Bir bekçi İstanbul sokaklarında gece gezerken, elektrik direğine bağlı bir adam görüyor.

— Sen kimsin?

Cevap yok. Bekçi düdüğe asılır, pırrrr!... Gecenin karanlığından polis düdüğü cevap verir: Pır pırrr!... Düdükler birbirine yaklaşır. Bekçi:

— Direğe bir adam bağlamışlar, der.

— Kim bağlamış?

— Bilmem!

— Çözelim mi?

— Yooo... dokunma. Belki savcı gelir, bakar. Komisere haber verelim. Herif ölmüş mü?

— Bilmem. Gözleri fıldır fıldır.

Polis, elektrik direğine bağlı adama sorar:

— Hemşerim kimsin sen?

Komisere haber verirler. Komiser, Emniyet Müdürlüğü nöbetçi âmirine telefon eder. Nöbetçi âmiri:

— Karakola getirin, hüviyetini tesbit edin. Ama dikkat edin belki casustur, kaçar! der.

Elektrik direğine bağlı adamı çözerler, karakola getirirler.

Şimdi, tekrar İngiltere'ye dönelim. İki polis, elektrik direğine bağlı adamı görünce hemen çözerler.

— Adınız ne?

— Adım Arnold Maching.

İki polis saygıyla eğilirler. Bu ismi çok duymuşlardır. Polisin biri:

— Büyük heykeltraş Arnold Maching mi?

— Evet, heykeltraşım.

Öbür polis sorar:

— İngiliz Kralî Akademi üyesi Arnold Maching?..

— Evet, Akademi üyesiyim.

— Sör, karakola kadar gelebilir misiniz? Yoksa sizi bir arabayla evinize mi bırakalım?

— Karakola gelirim.

Ünlü İngiliz heykeltraşı ve İngiliz Akademi üyesi Arnold Maching gazetelerin yazdığına göre işte böylece karakola gider.

Gelelim bize... Direğe bağlı adamı çözerler.

— Yürü karakola!

Adam önde, polisle bekçi arkasında karakola giderler. Komiser sorar:

— Adın ne?

Bizde Akademi ve akademi üyesi olmadığına göre, diyelim ki bu adam kendi memleketimi zin ünlü heykeltraşlarından Hadi, Zühtü Müridoğlu, **Hüseyin,** Nusret Suman, Kuzgun veya Hikmet'tir.

— Sana soruyorum, adın ne?

— Hikmet efendim.

— Ne iş yaparsın ?

— Heykeltraşım.

— Nesin?

— Heykeltraşım.

— Yâni ne yaparsın?

— Heykel yaparım.

— Ne heykeli?)

— İnsan, hayvan... Ne olsa...

Biraz yoruldunuz ama, tekrar İngiltereye dönelim. Çünkü İngiltere'deki olay gerçekten olmuştur. İstanbuldakini ona benzeterek ben uyduruyorum.

İngiliz komiseri heykeltraş Arnold Maching'i oturtur.

— Sör, sizi elektrik direğine kim bağladı? Haydutlar mı?

— Hayır.

— Düşmanların mı?

— Hayır Karım bağladı.

— Nasıl? Miss Maching mi dediniz?

— Evet...

— O saygı değer leydi?.. Şaşılacak şey!...

— Bunda şaşılacak hiç bir şey yok Bay Komiser. Çünkü beni elektrik direğine bağlamasını karımdan kendim rica etmiştim?

— Pekiy ama neden Mister Arnold Maching?

Ünlü İngiliz heykeltraşının cevabını almadan tekrar İstanbula dönelim. Komiser heykeltıraş Hikmet'e sorar:

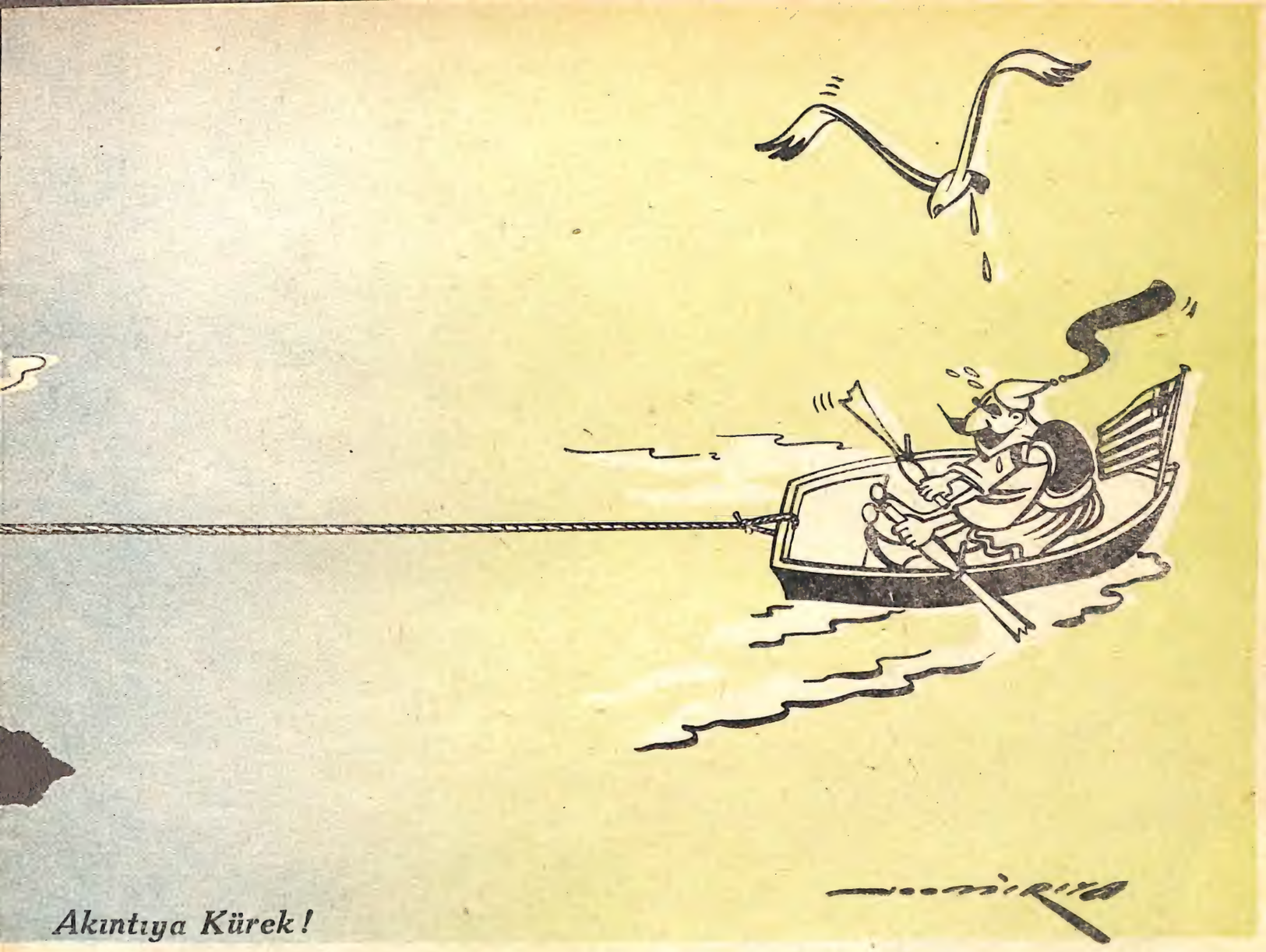

Akıntıya Kürek!

— Seni kim bağladı direğe? Hırsızlar mı?

— Hayır.

— Paranı soymak için mi?

— Param yok ki soysunlar.

— Düşmanların mı?

— Ben kimim ki düşmanım olsun.

— Pekiy kim bağladı, söyle sene!

— Karım.

— Vay anasını! Dünyada ne kadınlar var be!.. Karın seni başka bir erkekle beraber mi bağladı?

— Hayır. Yalnız başına.

— Bir kadın, bir erkeği yalnız başına direğe bağlayabilir mi?

— Ben sesimi çıkarmadım.

— Vay kılıbık herif!...

— Beni direğe bağlamasını karımdan kendim rica etmiştim.

Komiserin ciddiyeti birden çözülür. Komiser de polisler de kahkahalarla gülmeğe başlarlar. Ertesi gün gazetelerde şöyle bir polis haberi okunur:

ZALİM BİR KADIN

«Dün şehrimizde eşine ender rastlanır bir hâdise cereyan etmiştir. Sadist ruhlu bir kadın, kocasını çamaşır ipi ile gece sabaha karşı bir sokak lâmbasının direğine bağlamıştır. Hâdisenin tafsilâtı üçüncü sayfamızdadır. Yukardaki fotoğraflarda kocasını iple bağlayan canavar ruhlu kadınla, direğe çamaşır ipiyle bağlanan adamın mes'ut evlilik günlerinden bir hâtıra görüyorsunuz.»

Lûtfen İngiltereye dönelim. Nerede kalmıştık? İngiliz komiseri heykeltraşa, neden karısına kendisini sokak lâmbasına bağlattığını sormuştu. Mister Arnold Maching'in verdiği cevap aynen şudur:

— Bay komiser, ben bir san'atçıyım. Çirkinliklerden gözüm rahatsız olur. Hele bu çirkinlik, kendi şehrimde olursa hiç tahammül edemem. Benim bir san'atçı olarak ödevim, hemşehrilerimin güzel biçimler, renkler içinde yaşamalarına yardım etmektir. Oysa Stock-on-Trent şehri belediyesi çok zevksiz, âhenksiz, biçimsiz elektrik direkleri dikti. Yıkılan eski direkler şehrin havasına uygundu. Bu yeni direkler, şehrimizin yollarına, yapılarına, anıtlarına uymuyor. Gazetelerde, dergilerde yazdım, anlattım, belediye beni dinlemedi. Belediyenin, eskilerini yıktırıp yeni diktiği biçimsiz, çirkin direkleri hemşerilerime lâyık görmedim. Bu zevksizliği protesto için de, karıma rica ettim, kendimi bu yeni direğe bağlattım.

Haydi buyrun İstanbula. Komiser heykeltraşa soruyor:

— Senin aklından zorun mu var? İnsan kendisini, sokak lâmbasının direğine bağlatır mı? Deli misin sen?

— Deli değilim.

— Deli değilsen, ne diye kendini karına bağlattın?

— Müsaade ederseniz anlatayım.

— Anlat bakalım.

— Efendim bu İstanbul şehri bendenizi rahatsız ediyor.

— Allah Allah... Herkes İstanbul için can atıyor be! Sen İstanbul'u beğenmiyorsan çek arabanı git! Neymiş seni rahatsız eden?

— Yapıların biçimleri... Ölçü süzlükleri... Bir gece kondu, yanında dokuz katlı apartıman... Sonra o pis renkler... Daracık sokaklar, berbat kaldırımlar. Hangi birini anlatayım?..

— Şuna bak yahu!.. Sen ne karışıyorsun, Belediye Reisi misin?

— Efendim, gözlerim rahatsız oluyor.

— Hımm... Anlaşıldı... Seni elektrik direğine değil, başka bir yere bağlamalı. Sülüman Bey, yaz bu adamın evrakını, bunu aidiyeti cihetiyle adli tıbba müşahedeye gönderelim.

Şimdi İngilteredeyiz. Ünlü heykeltraş ve İngiliz Krali Akademi üyesi Arnold Maching'in protestosu yerinde ve haklı gö-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

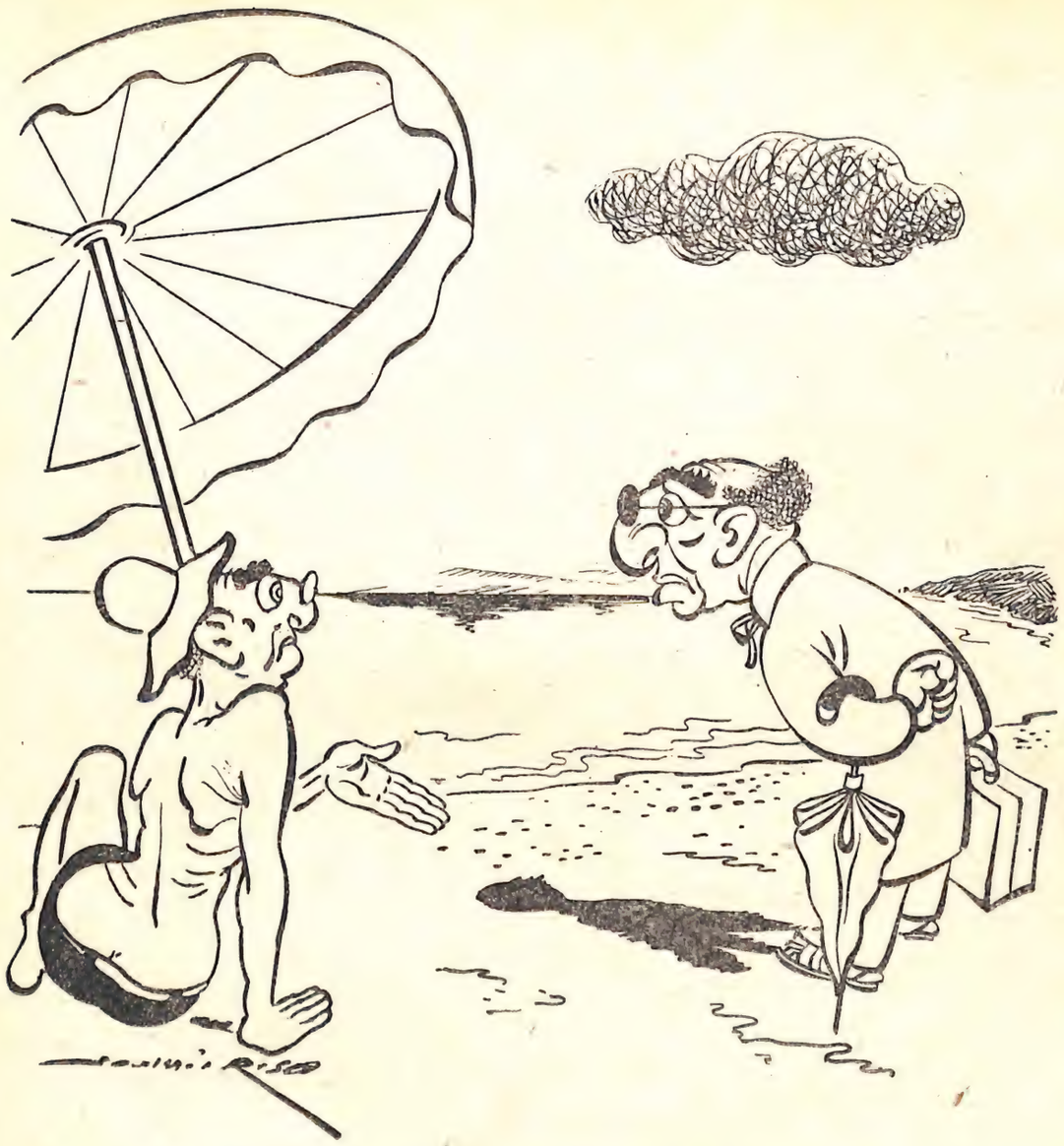

— Merak etmeğe başladım be... Kaynanam daldı. Bir daha çıkmadı?..
— Çok odu mu?..
— Eh, üç dört saat var!..

rülmüş, elektrik direkleri değiştirilmemiştir. Eski direkler yerinde bırakılmıştır.

Bizde? Bizde mi? Bizde böyle şeyler olmaz. Ne heykeltraşın gözü rahatsız olur, ne de kendisini bağlatır. Pekiy ama sorguya çekilen heykeltraşa ne oldu? Onu da bir küçük gazete havadisinden öğrenebiliriz:

«BİR DELİ YAKALANDI»

Şehrin biçimsizliğinden gözlerinin rahatsız olduğunu iddia eden bir adam, gece yarısı kendisini karısına çamaşır ipi ile elektrik direğine bağlatmıştır. Polisler tarafından yakalanan adam, adlî tıbda müşahede altında tutulduktan sonra deli olduğu anlaşılarak akıl hastahanesine yatırılmıştır.

GİRİNİZ !

Sermet, pek lâübali bir zattı. Günün birinde odasında çamaşır değiştiriyordu ve bittabi çırçıplaktı, birdenbire kapı vuruldu. Sermet haykırdı:

— Giriniz!

Kapı açıldı ve içeriye tanıdıklarından genç, güzel bir kız girip, onu bu halde görünce:

— Aman Sermet bey! dedi, ya girmeyiniz demek için acaba ne vaziyette olmalısınız?

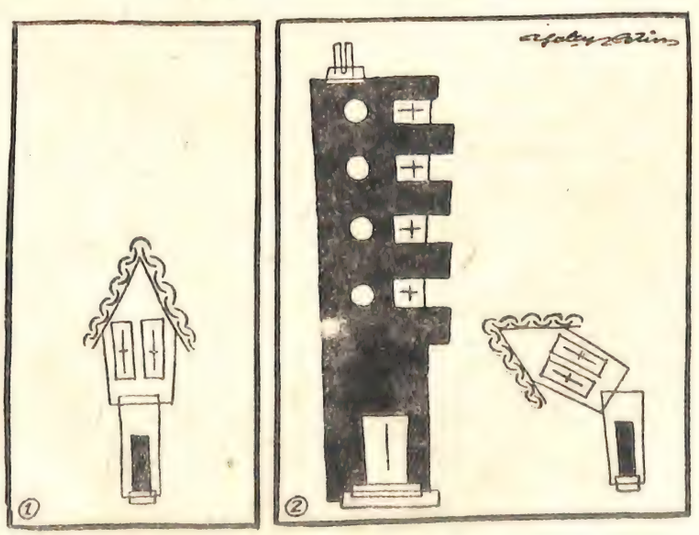

MADDENİN TEKAMÜLÜ!..

MEŞHURLARIN En Çok Güldüğü FIKRALAR

○

Elif Naci (Ressam)

İŞE YARAMAZ!

Yaşar Kemal'in yeni bir kitabı çıkmıştı. Herkese imzalayıp vermiş. Gazetede (Cumhuriyet) karşılaşınca:

— Hani bana kitap? dedim.

Benim kravat kolleksiyonu malûm:

— Vallaha, dedi Yaşar, sen bana bir kravat verirsen, ben de sana bir kitap veririm.

Cevap verdim:

— Yok, yok, dedim. Ben sana bir kravat versem, sen takmazsın, sen bana kitap versen ben okumam.

☆

Şadıman Ayşın (Şehir Tiyatrosu)

Bir gün Avrupalı bir mizah muharriri arkadaşlarından birini:

— Bizim mizahçılar lokaline gidelim, demiş.

Ve alıp lokale götürmüş. Avrupanın tanınmış bir çok mizahçısı oturmuş konuşuyorlar. Biri:

— 96 diyor.

Bütün salon kahkahadan kırılıyor.

Her rakam söyleyişte ayni şey.

Yeni gelen:

— Nedir bu, demiş.

Mizahçı:

— Fıkraları anlatmak uzun sürdüğü için hepsine bir numara verdik, her numara söylendikçe arkadaşlar o numaralı fıkrayı hatırlayıp gülüyorlar.

Bu sırada birisi:

— 956 demiş.

Herkes uzun uzun gülmüş. Ama bir tanesinin gülmesi çok uzayınca yabancı yine sormuş:

— O neye çok gülüyor peki..

Mizahçı yine anlatmış:

— O bu fıkrayı ilk defa olarak şimdi duyuyor da..

☆

Ferruh Doğan (Karikatürist)

KAVGACI!

Adamın biri meyhaneye gitmiş. Garsonu çağırıp bir votka istemiş. Votka gelince:

— Bütün müşterilere benden birer votka, demiş.

Sonra gözü kasada oturan patrona takılmış:

— Ona da.

Herkes votkasını içmiş, sıra hesaba gelince adam:

— Bende para yok, demiş.

Bir temiz de dayağı yemiş.

Ertesi akşam yine gelmiş, yine bir votka söylemiş. Yine «herkese» demiş. Patronu yine eski yerinde görünce:

— Ona verme ha, demiş. İçince hemen kavga çıkarıyor.

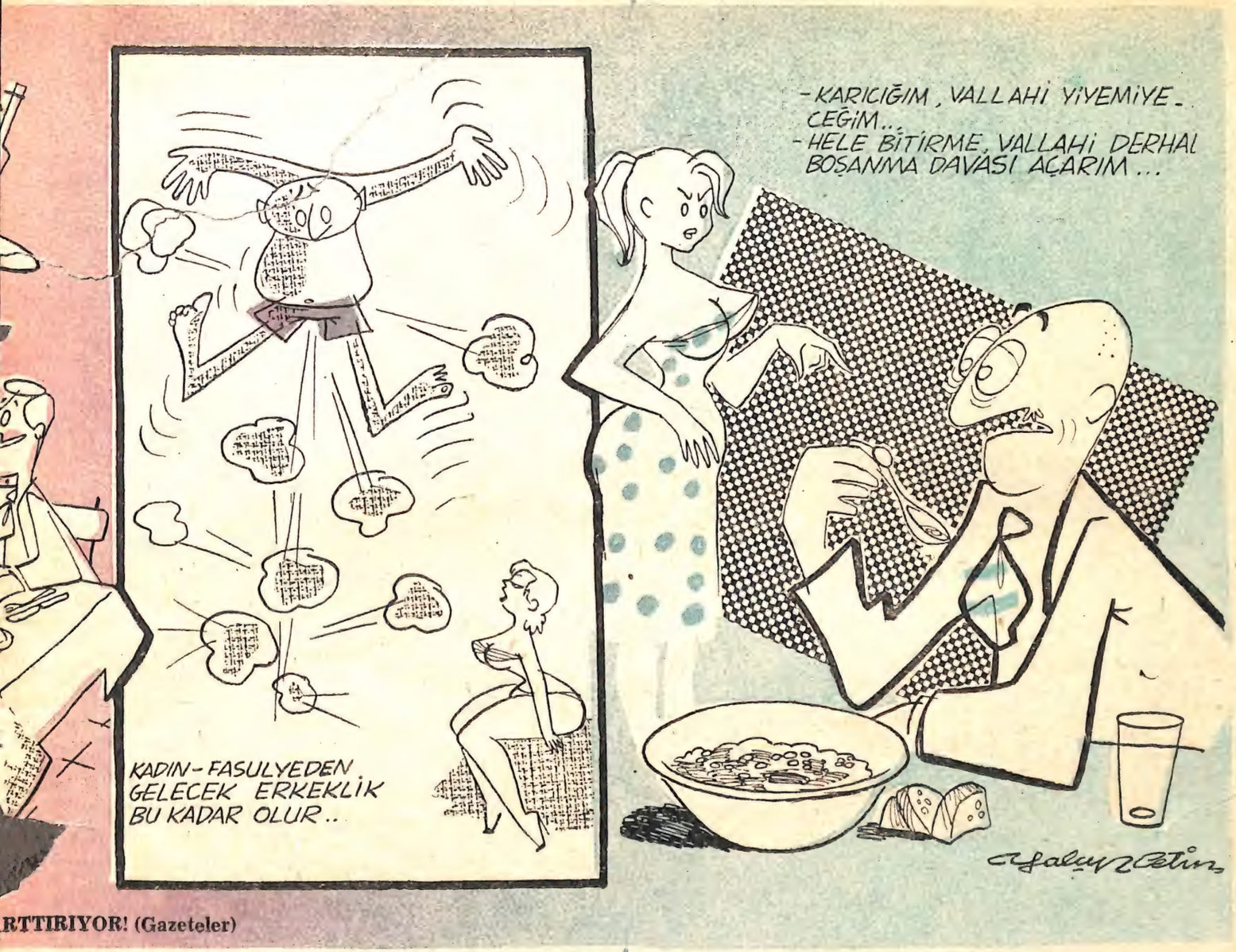

RTTIRIYOR! (Gazeteler)

ye Medhiye!

Bu gaz kıtlığından hem bedava gaz yapar,
Fazla yersen karnında ince, kalın saz yapar,
Öter saksafon gibi akordu yok caz yapar,

Onu yemeli müzik ruhun gıdası diye,
Aman kuru fasulye, canım kuru fasulye!..

★

Belin bükük olsa da yine verir erkeklik,
En kartaloş kadınlar göze görünür keklik,
Üstüne su içersen çekmezsin aslâ peklik,

İhtyiar erkekere en münasip hediye,
Horoz cinsinden olsun çuval çuval fasulye!

★

Yetmişinde iki büklüm ihtiyar,
Bir tabak fasulyeyle olur hemen bahtiyar,
İçi geçmiş olsa da başına vurur bahar.

Ye babalık! Ye moruk! Sabah akşam durma ye!
Erkekliğin kaynağı, ah fasulye, fasulye!..

FALAN FİLAN

YANLIŞLIK

Muvaffak Benderli, avukat Semiha'ya:

— Sizin müekkiliniz Nesim'i gördüm dün, diye anlatıyordu. Tâ on adımdan bana selâm verdi.

— İmkânı yok, dedi Semiha. Herhalde siz ona selâm vermiş sinizdir de o almıştır. Kendiliğinden hiç bir şey vermez kimseye...

HANGİSİ?

Karısı üçüz doğurmuştu.. Yavrularını ilk defa yanına yatırdıkları zaman kocası da doğumevine alındı. Karısının yanına çıkarıldı. Kenardaki iki yumurcak boyuna ağlıyor, annesinin yanındaki ise uslu uslu duruyordu. Babaları:

— Sakın söyleme, dedi. Oğlan olan şu senin yanındakidir herhalde. Bak, ötekilerin çene si işlemeğe başlamış bile...

HALBUKİ O...

Hapishanenin imamı, arasıra mahkûmlara nasihat ederdi. Yine bu maksatla kürek mahkûmlarının koğuşunu dolaşıyordu. Onlara hayatın manasızlığını, dünyada hiç bir şe ye tamah etmemek gerektiğini uzun bir vaazla anlattı. Sonunda:

— Şimdi şuradayız. Yarım saat sonra nerede olacağımızı ne malûm?

Yüzbir seneliklerden biri iti raz etti:

— Sizi bilmem ama hocafen di, biz daha en az ömrümüzün sonuna kadar buradayız.

☆

LÜZUMLU

Ayten, epeydir görmediği sevgili arkadaşı Semra'yı ziya retl gitti. Kapıyı, Semra'nın şoförü açmıştı. Yalnız kaldıkları zaman Ayten:

— Otomobilini sattın diye duymuştum, diye sordu.

Semra:

— Evet, lüzumu kalmamıştı, dedi. Ama şoförü alıkoydum. Daha lâzım...

Perakende

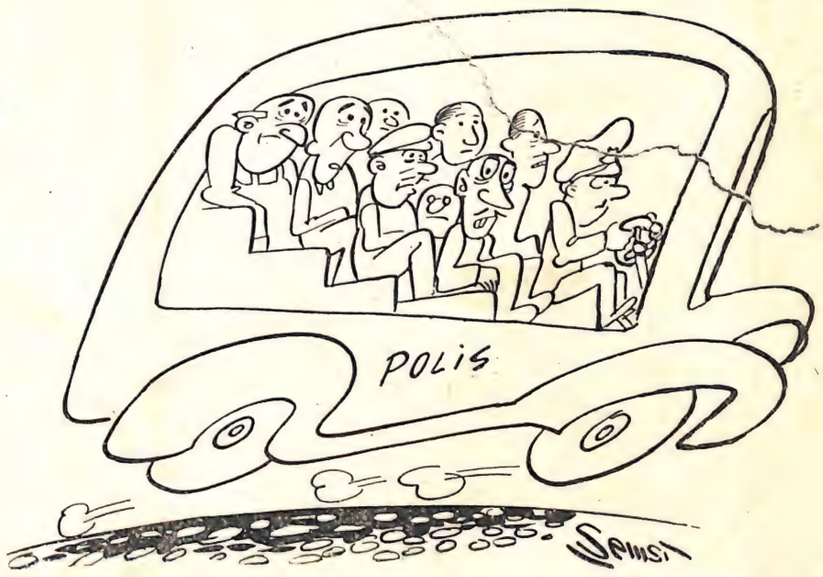

Toptan!..

Yanlış Doğrular

ESKİLERİN «Galat-ı meşhur» dedikleri sözler vardır. Bunlar öyle kelimelerdir ki, gramer, hattâ anlam bakımından yanlış olduğu halde halkın diline girmiş, yerleşmiştir. Aydınlar bile bu yanlış kelimeleri, yanlış deyimleri kullanırlar. Bunlar zaman la yanlış olmaktan çıkmış, doğru olmuşlardır.

Yaşlılar dil yanlışlarına hiç dayanamaz, hemen sözü doğrular, yanlış söyleyeni uyarırlar. Gerçekten de yanlış söylenmiş kelime kadar sinir bozucu şey azdır. Şimdilerde elimize frenkçe, Arapça, Türkçe kırması piç kelimeler girmeğe başlandı. Ben yaşlı değilim, hiç bir zaman, son nefesimde bile yaşlanmıyacağım. Ama bu yanlış kelimelere kızıyorum, sinirleniyorum. Nasıl sinirlenmem canım? Bütün ömrümce ben kelimelerle oynuyor, uğraşıyor, onların yüzünden ekmek paramı kazanıyorum. Onların horlanmasına, gelişi güzel kullanılmasına, onlara saygısızlık gösterilmesine nasıe dayanırım?

— Yahu, Fenerbahçe en kıymetli oyuncularını neye çıkarttı?..

— Bilmiyor musun?.. İdare heyetinde meşhur ihracatçı Osman Kavrak var!..

«Gidişat» diye bir kelime var. «Gidiş» kelimesinin sonuna Arapça çoğul eki «at» getirilerek yapılmış yanlış bir kelime. Ama bu yanlış kelime dilimizde o kadar yayılmış, yerleşmiş ki, artık ona kimse yanlış diyemez. Eski yanlışları kabullenmek zorundayız.. Ama yeni yeni yanlışlar yapıp da zorla dilimizi neden arap saçına döndürüyoruz? Tersliğe bakın ki, bu yanlış kelimeler çarçabuk da yayılıveriyor. Benim korkum bu yanlışların da yayılarak dilimiz de yer etmesi «gaalt-ı meşhur» olmasıdır. Ondan sonra çıkarabilirsen çıkar. Bunlardan biri son günlerde gazetelerde sık sık gördüğümüz «peşinat» kelimesidir. Şöyle ilânlar var: «Hiç peşinatsız taksitle satış...»

Bu peşinat da nedir? «Peşinsiz», «peşin para vermeden», «peşin ödemeden» dense olmaz mı, anlaşılmaz mı? Bu piç kelime, Farsca «Pîşin» kelimesiyle Arapça «at» çoğul ekinden yapılmış ve sözüm ona Türkçe bir kelimedir.

Ya Spor yazılarının sık sık kullandığı «gayr-i federe» kelimesine ne buyurulur? Gide gide bu dilimizde bir çeşit kural haline gelişidir. «Gayr-i normal» hatta gayri anormal», «gayri tipik» diyenler bile var.

Bunlar daha çok gençlerin yanlışları. Bir de eskilerin, yaşlıların yanlışları var. Yaşlılar her neden se kelimenin aslını söylemeğe meraklıdırlar. Eskiden perşenbeye: «penc-üşenbih», merdivene «nerdibân» diyenler bile vardı. Şükür bunlar kalmadı. Şimdi de «S» harfiyle başlayan dilimize Fransızcadan girmiş kelimeleri Fransızca bilenler «is» diye söylüyorlar.

Bâbıâlinin eski bir gazetecisi benim «spor» kelimesini «sipor» diye söyleyişimi düzeltti:

— Spor değil, sipor! dedi.

Hayır, ispordeğil, doğrusu spor dur. Ama kelimenin aslı ispor diye okunurmuş, Fransızlar böyle söylermiş. Bana ne?

Hattâ bu eskiler spikere bile, ispiker diyorlar. Oda yanlış. Radyoda spiker, stadyuma istadyum diyor. O da yanlış... İspor değil, spor, ispiker değil spiker, istadyum değil, stadyum. Eğer istadyum olsaydı, «stadyum» değil, «istadyum» diye yazardık. Madem ki «ispor» değil spor yazıyoruz, öyleyse spor diye okuyacağız. İspor Fransızca spor Türkçe, istadyum Fransızca, stadyum Türkçedir.

Ama neden stasiyon (= station) demiyoruz da, öbürlerinin tam tersine istasyon diyoruz? Çünkü efendim dilimize öyle girmiş de ondan... İşte bukadar.

Arif Maruf

Cemal Nadir

CÜRMÜMEŞHUT:
— Salamon.... Yatağa, yorgana acı!..

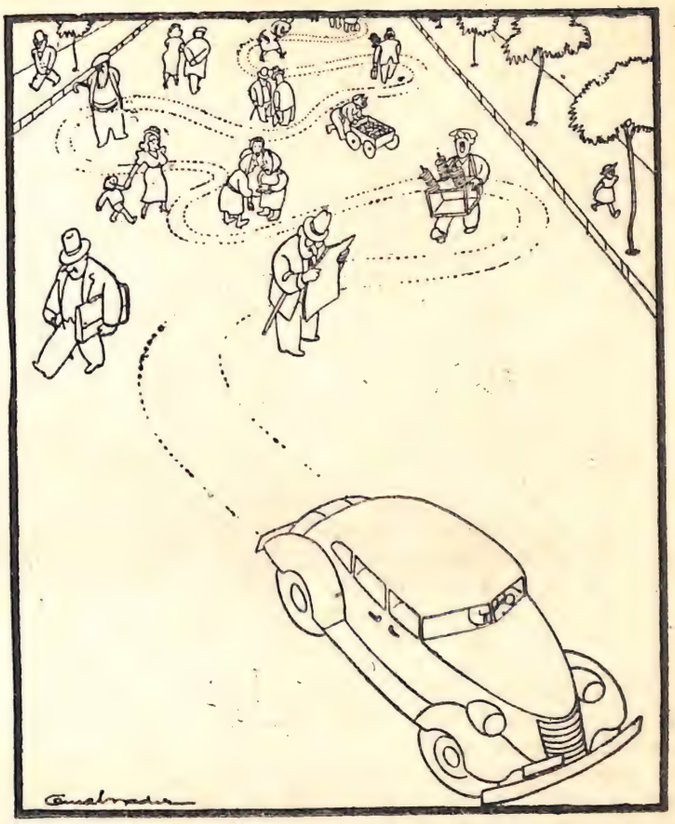

Vatandaşların rahatına saygı gösteren bir şoför!

Bugün yeraltından çıkarılan medeniyet eserleri...

Yarın yeraltından çıkarılacak medeniyet eserleri!

Gazetelerden: ON ALTI YAŞINA KADAR ÜOCUKLAR SİNEMAYA GİDEMİYECEK:
— Küçük kızınız ablasına hiç benzemiyor...
— Daha sinemaya gidemiyor da ondan!..

HİKÂYE

HAKKI Çolpan esaslı plâj faresiydi hani... Belki de bu lâfı bilmiyorsunuzdur; zabıta terimleri arasına yeni girdi de... Şu, otel faresi gibi... Plâjlarda fare tekniğiyle çalışırdı Hakkı Çolpan... Gizliden gizliye, öteberiyi kemirerek... Ne kemirirdi diye sormayın. Bir fare için peynir neyse, Hakkı için de yükte hafif, bahada ağır eşya o demekti.

O gün Hakkı Çolpan, öğleye doğru plâja geldi. Günlerden pazardı. Zannedilir ki Pazar olunca her yer, hele deniz kıyıları dehşetli kalabalık olacağından iş çoktur. Ne münasebet? En kesat günler, pazarlardır. Çünkü denize girenler ellerini çabuk tutarlar. Yer azlığı yüzünden kabineler sık sık sahip değiştirir. Üstelik plâj müstahdemlerinin ayağı hiç kesilmez buralardan. Daha da dikkatlidirler. Hulâsa, pazar, plâj faresi için verimli bir gün sayılmaz...

Sayılmaz ama Hakkı Çolpan neylesin buna? Züğürtlük bir yandan, Pembe Melâhât bir yandan onu ister istemez işe sevkediyorlar...

Hakkı, plâja Melâhat'le geldi. Onu çok defa yem diye kullanırdı. Melâhat bir başkasının kabinesinde soyunur, bu sayede Hakkı da rahat çalışırdı. Gayet genç, son derece güzel ve endamlı olan Melâhat'in son moda yanık teni, artistler gibi boyanmış yüzü, oldukça pahalı cinsten lâsteks mayosu, onun «işçiliğinden» hiç kimseyi şüphelendirmezdi.

— Ne yapalım dersin Melâhat?

— Vallahi Hakkı'cığım, bugün hazıra konmaktan başka çare yok. Gel bir kabine bulalım da yerleşelim...

İkinci sırada, güç belâ, henüz boşalan bir kabineyi kaptılar. İçeri girip soyundular. Burası bir «aile kabinesi» olduğu için birlikte girmelerinde herhangi bir mahzur yoktu. Melâhat altın bileziğini, Hakkı saatini filân anahtarlı kabineye kitlediler. Sonra, genç kadın, balık etinde vücudunun hassas noktalarını kremledi. Böylece, omuz gibi, göğüs gibi en evvel güneş gören yerlerin yavaş yanması, ıstırap vermemesi temin edilmiş oldu. Melâhat, kumlarda kebap olurken, Hakkı ortadan kayboldu. Anlamıştı Melâhat... Bugün elini çabuk tutmak istiyen «fare» hemen işe çıkmıştı. Sırt üstü kuma uzandı ve bir sigara yaktı.

O sırada yanına bir genç uzandı. Damdan düşer gibi:

— Nasılsın şekerim? diye sordu.

— Nasıl, ben sana söyle medim mi, buradan her yer görünür, diye!..

Melâhat'in tabii sınırından yarım parmak taşkın boyanmış, şehvetli dudakları hayretle aralandı. Mayonun altında memeleri kıpırdadı. Sağ kalçasını hafifçe sola kaydırarak yarı döndü. Delikanlı sırım gibiydi ama, hiç daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Derhal klâsik numaraya başvurdu. İnsanı çıldırtacak kadar bitkin bakışlarla genci süzdü ve pembeye boyalı kalın dudakları aralandı:

— Sakın beni birine benzetmiş olmıyasınız efendim? dedi.

Delikanlı pişkin bir omuz silkişiyle:

— Benzeriniz olsa, mümkündü... Ama siz... Pembe Melâhat değil misiniz? Hani şu, İstanbulda ilk defa pembe dudak ruju kullanan güzel?

— Şaştım doğrusu bilginize...

— Bunda şaşacak bir şey yok. Hakkı Bey eskiden bizde şoför olarak çalışırdı...

Melâhat, artık numaraya hacet kalmadığını anladı. Hakkı'yı tanıdığını söyliyen bu kibar delikanlıyı nasıl olsa kafesliyemezdi.

— Demek beni bu kadar yakından tanıyorsunuz... dedi. Ama ben sizin kim olduğunuzu bilmiyorum, ne yalan söyliyeyim...

— Hakkınız var, dedi delikanlı. Ama nerdeyse öğrenirsiniz... Hakkı Bey geliyor. Beni sizinle görüp sinirlenmesin... İsmim Turhan... Allahaısmarladık şimdilik. Yine görüşürüz.

Turhan olduğunu söyliyen delikanlı kalktı, çıkış yerinde kayboldu. Sahiden de Hakkı geliyordu. Ama suratından düşen bin parça oluyordu.

— Ne var? dedi Melâhat... Bir aksilik mi oldu ?

— Hem nasıl aksilik... diye Hakkı sunturlu bir küfür salladı. Bütün kabineleri taradım. Her seferinde elim boş döndüm. Sonra çakmağı almak için bizim kabineye uğradım. Ne görsem beğenirsin? Ne senin bilezik, ne benim... Ha, bak, şu kâğıdı buldum üstelik. Herifçioğlu bir de alay geçmiş...

— Nedir o kâğıt? diye rengi sapsarı kesilen Melâhat, Hakkı'nın elindekini kaptı ve bir nefeste okudu:

«Azizim plâj faresi... Böyle ağır hareket ettikçe, yakında gemeye dönersin. El elden üstündür, ne yapalım... Atı alan, şu anda Üsküdar'a geçmiş bulunuyor. Yadigâr olarak sevgilinin eşyasını götürüyorum. Sana plâj faresi Hakkı Çolpan derlerse, bana da adiyle saniyle kabine bülbülü Turhan derler. Eyvallah... Melâhat Hanım isterse beni nerede bulacağını bilir. Yalnız ondan aldıklarımı, bedeli mukabilinde geri veririm. Kabilse hoşça kal bakalım...»

— Hikâyeci —

ERKEK SABAHAT

★ AKBANIN MİZAHİ ROMANI — 26 ★

— Basbayağı yazdılar. Bir gün bir gazeteci benim fotoğrafımı çekti. Ertesi gün gazetesine bastı. Resmimin altına da: «Çocuğunu beslemek için, zavallı bir anne çalıştığı evden külliyetli mücevherler çaldı. Yukarıdaki fotoğrafta zavallı annenin felâketzede yavrusunu cıgara içerken görüyorsunuz» diye yazmış lar. Böylece iş büyüdü.

Gazeteler hakkında herkes bir şey söylüyordu. Çocuklar iki taraf olmuşlardı. Kimisi gazetelerde okunacak yazılar oldu ğunu, kimisi olmadığını iddia ediyordu.

Derken, gazetecilik yapalım, diye teklif eden küçük çocuk,

— Ben öyle gazetecilik yapalım demiyorum, dedi.

Ali:

— Gazete almak için de para lâzım, dedi.

Küçük çocuk:

— On para istemez, dedi.

— Nasıl?.. Parasız gazete verirler mi?

— Gazete almıyacağız ki... Ya sabahleyin insanlar işlerine giderlerken, yahut da akşam üzeri işlerinden dönerlerken kalabalık bir cadde üstünde bir apartıman kapısına oturacaksın...

— Eeee?..

— Boynunu büküp, ağlamağa başlıyacaksın. Yoldan gelip geçenler başına birikirler. «Ne oldu yavrum, neye ağlıyorsun çocuğum?» diye sorarlar. Sen cevap vermezsin, boyuna hıçkıra hıçkıra ağlarsın. Öyle bir ağlar sın ki, etrafındaki kalabalık artsın!.. Onlar sorarlar, sen yine ağlarsın. En sonunda... Ama onun zamanını bilmek lâzım. Tam zamanında kesik kesi: «gazete.. satıyordum... bir çocuk... geldi.. gazetelerimi yırttı.... Ben... şimdi... ne yapacağım? Annem hasta... Evde para... bekliyor...» dersin. Hepsi çıkarır, birer ikişer lira verir.

Çocuklardan biri:

— Ben biliyorum bu numarayı dedi. Ama elinde bir iki tane de yırtılmış gazete olursa, inanmıyanlara bu vesikaları gösterirsin!

Küçük çocuk devam etti:

— Eğer yağmurlu hava da olursa, daha çok acırlar. İnsanlar yağmurda daha merhametli oluyorlar. Hele karda merhametleri büsbütün artar. Orada Allah ne verdi ise, toplarsın, hay di oradan başka yere... Günde üç dört yer dolaşsan yüz lira doğrulur.

Yedi sekiz yaşında gösteren çocuğa:

— Peki, dedim, sen bukadar para kazandın mı?

— Tabii kazandım...

— Paralar nerde?

— Yahu bu zamanda yüz liranın nesi olur be!.. Arkadaşlarla barbut atardık, metelik kalmazdı.

Ali'nin bu işe aklı yattı:

— Hadi kaçalım, dedi.

— Nasıl kaçacağız?

Küçük çocuk, aranızda beş lira toplayın, ben sizi kaçırırım, dedi.

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

CAHİL HOCA

Bektaşi dedelerinden Şem'ullah efendi bir Ramazan günü camide cemaatle ikindi namazını kılıp çı kacağı sırada din istismarcılığını itiyat haline getiren cahil bir hoca, vaza başlamış, çıkıp gitse zındık damğasının hemen yapıştırılacağından çekinen dede de, diğer cemaat gibi beklemeye ve vaızı dinlemeye mecbur kalarak bir köşeye büzülmüş, fakat sözlerinde hiç bir siyak ve sebak bulunmıyan vaız aklın, mantığın kabul etmiyeceği saçma hikâyeleri dinî bir mevzu imiş gibi ortaya atmış, ipe sapa gelmeyen sözlerini uzattıkça uzatmış, zavallı Şem'ullah efendi açlık ve susuzluktan bitap bir halde büzüldüğü köşede uyuya kalmıştı.

Nihayet bu sözde vaız hitam bulup cemaat dağılırken biri dedeyi uyandırmış ve:

— Gördün mü erenler, hocanın sözleri seni de mest ederek uyutakoydu, deyince, Bektaşi dedesi istifini bozmadan cemaate dönerek:

— Ona ne şüphe evlât, onlar koca bir milleti yüzyıllar boyunca uyuttular da bir beni mi uyutamıyacaklar? diye cevap vermiş.

KEMAL ENGÜREL
Kızılcahamam Yenice mahallesi

Ömür Boyunca Gelir

1 — Bu ikramiye size ömrünüz boyunca her ay 100 liradan 500 liraya kadar bir aylık sağlar. Bu itibarla bir hayat sigortası demektir.

İkramiyeyi kazandığınız anda,

Hesabınızda 100 liranız varsa 100 lira aylık,
Hesabınızda 200 liranız varsa 200 lira aylık,
Hesabınızda 300 liranız varsa 300 lira aylık,
Hesabınızda 400 liranız varsa 400 lira aylık,
Hesabınızda 500 liranız varsa 500 lira aylık,
bağlanır.

2 — İkramiyeyi kazanan 50 yaşından itibaren aylığını almağa başlar.

3 — İkramiyeyi kazanan kaç yaşında olursa olsun, istediği anda hiç bir karşılık göstermeden ve uzun vâde ile 5000 liradan 15000 liraya kadar borç para alabilir. Bu güzel bir iş sermayesi demektir.

4 — İkramiyeyi kazanan ölürse, Banka bu hakkından dolayı varislerine miras yerine geçecek olan muayyen miktarda bir para öder.

Hesabınızdaki her 100 liraya bir kur'a numarası verilir.

İzahat için gişelerimiz emrinizdedir.

Vakıflar Bankası Verir

Milletlerin Güldükleri

İNGİLİZ FIKRASI :

İhtiyar Lord Kelby, Ledie Malvough'un huzurunda eğilmiş, diz çökmüş, getirdiği çiçekleri nezaketle takdim ettikten sonra evlenme teklif etmişti. Ledie:

— Kalkınız azizim, kalkınız... dedi. Lâkin Lord kalkmadı. Bunun üzerine Ledie:

— Ya, dedi, bu teklifi bana otuz sene önce yapsaydınız, romatizmanızı tedavi ettirir dim ve şimdi tek başınıza yerden kalkabilirdiniz...

AMERİKAN FIKRASI :

Hasta doktorun muayenehanesine girdi:

— Uykusuzluktan ölüyorum doktor.., dedi. Geceleri gözüme uyku girmiyor...

Doktor hastayı muayene etti. Bir şey bulamayınca sordu:

— Peki, neden uyuyamıyorsunuz?

— Sormayın, dedi hasta, penceremin tam karşısında muazzam bir ışık reklâmı var: Mayk hapları insanı bir saniyede uyutur! diye. Onun ışığından uyuyamıyorum...

FRANSIZ FIKRASI :

Marcel, evde yemek yiyecekti. Karısına:

— Ne yemek var? diye sordu. Pierrette:

— Hiç yemek yok, dedi. Ama istersen hemen hazırlarım.

— Yok, dedi Marcel, lokantaya gidelim, daha ucuz olur!

FRANSIZ FIKRASI :

Kocası, haritayı masanın üstüne yaymış, elinde pertavsız, incelemedeydi. Marguerite, ziyaretlerine gelmiş olan Henriette'e:

— Görüyorsun ya, şekerim, dedi. Hâlâ Martine Carol'e âşık. Seyahatini nasıl da yakından takip ediyor..

Dükkânın sahibi — Yahu, bizim karıya genç iken kimse bakmazdı, şimdi altmış yaşına geldi, herkesin gözü onda!..

— İtalyan —

ALMAN FIKRASI :

Hans, lokantanın mutfağına girdi ve aşçıbaşıya:

— Benim gibi bir garsonun başına en pahalı salçadan sürmesi israftır ama, dedi, lütfen bir kepçe dökün.. Giriştiğim bahsi kaybettim...

İSPANYOL FIKRASI :

Sinyor Jualdo, uzaktan genç sinyorita Esmeralda'yı arkadaşına göstererek:

— Bak, dedi, dün yine evlerinin duvarlarını kâğıtlamışlar...

— Nasıl anlıyorsun? diye sordu arkadaşı.

Jualdo:

— Empirmesinin desenine baksana, kaç çeşit!..

— Sevgilim, dur gitme, o sayıklayan babam değildir!..

— Alman —

İSKANDİNAV FIKRASI :

Hâkim, karısından boşanmak istiyen beş çocuklu adama, çocuklarını gösterdi:

— Yazık değil mi? Karın sana bunları yaptığı halde...

Koca, hâkimin sözünü kesti:

— Bunun hukukî değeri yok efendim, dedi, bunları sade o yapmadı ki, Asıl ben yaptım!

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

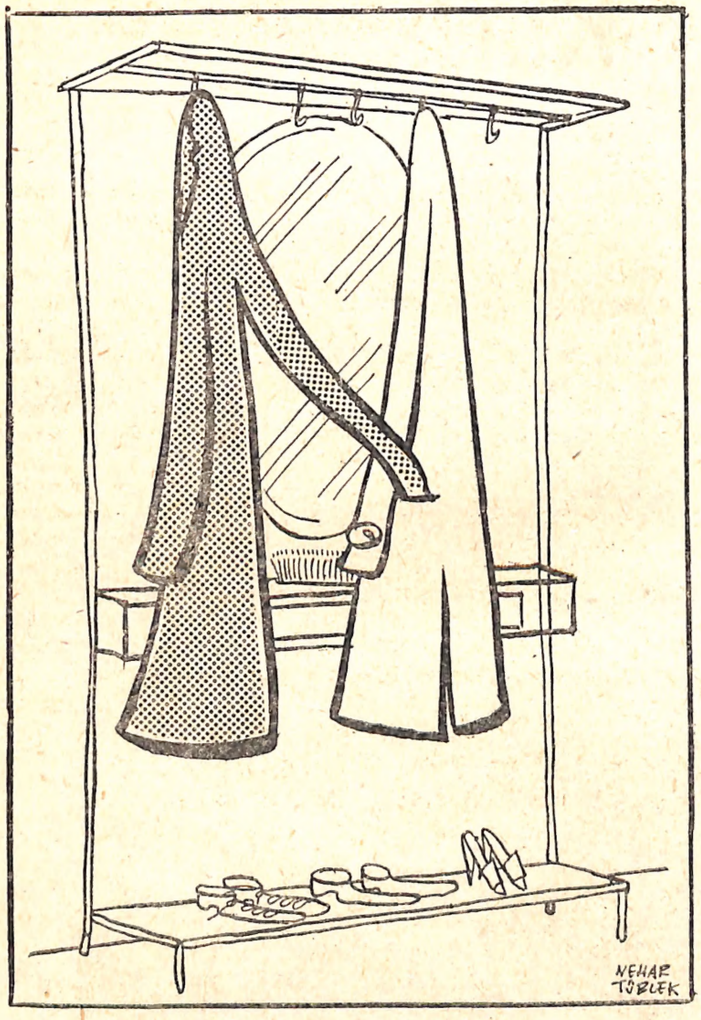

YANKESİCİ MİSAFİRLİĞE GİTMİŞTİ...

Yazan: Nuran Afife Sezikli - Hoca Mansur sokak No. 11 - ŞİŞLİ
Çizen: Nehar Tüblek.

BİR DAHA SARMAM

Bektaşiyi oruç yerken yakalıyan zaptiye çavuşu, açmış ağzını, yummuş gözünü:

— Ulan, demiş, hadi Allahtan korkmuyorsun, şu başındaki sarıktan da mı utanmıyorsun?

Bektaşi boynunu bükmüş:

— Bağışla suçumu, ağam, demiş, vallahi, billâhi de sarmam bir daha.

SARHOŞA BAKIN

Bektaşi fukarasının biri bir gün biraz fazla kaçırmış körkütük küfeye koyup evine götürülürken yol da yalpa vura vura giden birini görmüş:

— Sarhoşa bakın sarhoşa, diye bağırmış.

AZRAİLİN YETİŞMEDİĞİ YERE

Bektaşinin bulunduğu bir meclisten konuşulurken biri dedeye sormuş:

— Erenler, insanlar acaba, neden birbirlerini öldürürler?

— Azrailin yetişemediği yere kulları yetişir de ondan, cevabını vermiş.

YALÇIN YAYLÂ
Manifaturacı
BOYABAT

UTANMIŞ

İçki yasağı sırasında, Baba erenlerin canı biraz kafayı çekmek istemiş. Akşam evine dönerken, büyük bir şişe kırmızı şarap alıp yola düzülmüş. Biraz sonra kol gezen iki Yeniçeriye rastlamış, korkusundan hemen oradaki bir duvara yaslanıp şişeyi arkasına saklamış. Ne çare ki, Yeniçeriler bunu görmüşler.

Bir tanesi:

— Baba erenler, o şişe nedir? demiş.

— Hangi şişe evlât? diye erenler atlatmak istemişse de Yeniçeriler inanmamış.

— Hadi canım saklama arkandaki şişeyi çıkar da görelim, demişler.

— Haa, o mu? Şey.. Hiç canım süt işte.

İçlerinden biri:

— Amma da yaptın ha, onun rengi kırmızı gibi görünüyor.

— İlâhi oğlum, beyazdı ama seni görünce utancından kızarıver di...

PINAR TÜRKER
Kantarcı Buluş sok. No. 4
Erenköy - İSTANBUL

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBANIN MİZAHİ ROMANI — 8** ★

Sıdıkanın bir ayağında terlik var, birinde yoktu. Tahsin efendi odaya şöyle bir göz gezdirdi:

— Terliğini giysene! dedi.

Sıdıka şaşırdı: Terliğin teki kapının arkasında, sandalyenin altındaydı.

Sofraya oturdular. Tahsin Efendi, Hacı Mesud'un yemek yemesine hayretle bakıyordu. Herif bir dilim ekmeği bir seferde midesine göçürüyordu. Yemekten sonra Mâide'nin evden getirdiği billuriye soğuk vişne şurubu ortaya çıktı. Hacı Mesut, bir dilim billuriyeyi ağzına atıyor, arkasından bir bardak vişne şurubunu içiyordu. Sakallarından vişne şurubu süzülürken, dudaklarını şaklatarak, öyle bir oooh diyordu ki, sanki ses tâ ciğerinden sökülüp geliyordu. Sıdıka:

— Billuriye çok güzel olmuş, elinize sağlık, dedi.

Mahallenin Kısmeti:

— Hacı Efendi yaptı, dedi, tatlıları, hindi dolmasını bana bırakmaz.

Bunu söylerken, penbe yüzünden kırmızı bir alev geldi, geçti..

Hacı Mesut Efendi:

— Mâide'ye öğrettim, o da çok güzel yemek yapar, dedi, nohutlu paça onun.

Tahsin Efendi:

— Ellerine sağlık, çok güzel olmuş, dedi. Nerdeyse «çok güzel olmuş yavrum, şekerim» diyecekti.

Ondan sonra hep yemekten konuşuldu. Hacı Mesut, öyle bir yemekler, tatlılar, reçeller tarif ediyordu ki, anlatırken bir şehvet duygusuna kapılmış gibi gözleri süzülüyor, yalanıyor, dilini damağında şaklatıyordu. Bir us kumru dolmasını yarım saatten daha uzun anlattı. Vişne şurubunun altı çeşidini anlattı. Yelek cebinden köstekli saatini çıkardı, baktı:

— Oooo, dedi, saat on buçuk olmuş, hadi Mâide yavrum...

Tahsin Efendi, Mahallenin Kısmetini birazıcık daha görebilmek için:

— Daha erken, oturun biraz, diye onları alıkoymak istiyor, ama koca ihtiyar:

— Olmaz, diyordu, ben tam saat on birde yatakta olmalıyım. Yarın gece de siz bize buyurun.

Postacı Tahsin Efendi üzüldü;

— Yarın gece nöbetçiyim Mesud Efendi amaca, dedi, öbür akşam rahatsız ederiz.

Hacı Mesutla genç karısı Mahallenin Kısmeti'nin Postacı Tahsine misafir gittiklerinin sabahı Kırkmerdiven mahallesinde yer yerinden oynadı. İlk haberi veren bakkal İsmail'in kızı Nuran oldu. Nuran, daha yirmi üçünde olduğunu söylerdi ama, mahallenin eski kadınları onun ferah ferah otuzunda olduğunu bilirlerdi. Aslına bakarsan güzel kızdı. Güzelliğine güvenip önüne gelen kısmeti ayağı ile tepmişdi. Gözü yükseklerdeydi. Sonunda da işte böyle otuzunu bulunca, kocasız kalmıştı. Hamaratlığına hamarattı, temizliğine temizdi. Ev kadınlığına bir diyecek yoktu. Ama gel gör ki, dedikoduda, mahalleyi birbirine düşürmekte Atiye hanımı bile gölgede bırakırdı.

O sabah, erkenden kalkmış, iki kovayı alıp çeşmeye gitmişti. Gündüzleri ya çeşmenin suyu kesilir, ya da çeşme başında sıra beklemek lâzım gelirdi. Onun için hamarat kız, tâ çocukluğundan beri erkenden kalkar, takunyalarını arnavut kaldırımlarında tıkırdata tıkırdata, ağzında sakızı çeşmeye gider, üç sefer su getirirdi. Çocuklar, kızlar, kadınların çoğu burada takunye giyerlerdi ama, hiç biri Nuran gibi takunyeyi tıkırdatamazdı. Onun bir kendine göre, takunye tıkırdatma temposu vardı ki, öbür sokaktan duyulur ve hemen:

— Gene Nuran kız! diye herkes bu sesi tanırdı.

Nuran, boş kovalarla çeşmeye Kuşlu mescidin önünden iner, ama dolu kovalarla, kestirme olsun diye Hacı Mesutların evinin önünden dönerdi.

İki elinde iki kova, kalçasını bir sağa, bir sola sallıyarak geldi. Tam Hacı Mesutların evinin önüne gelince, her sabah yaptığı gibi nefes almak için kovaları siyah büyük taşın üstüne koydu. Başını Hacı Mesudun evine kaldırdı. Bir de baktı ki... bir daha baktı. Sonra kovaları kaptığı gibi seğirtti. Takunyaların sesi daha hızlı bir tempo tutturdu. Atiye hanımın kapısını da kovaları elinden bıraktı. Kapının ipini çekti, açılmadı. Arkadan kol demirini sürmüş olacaklardı. Kapıyı yumrukladı. Çoktan uyanan Atiye hanımın, söylenerek başını pencereden uzattı:

— Ne o kız?.. Sabahın bir vakti nedir bu, aklından zorun mu var senin?..

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

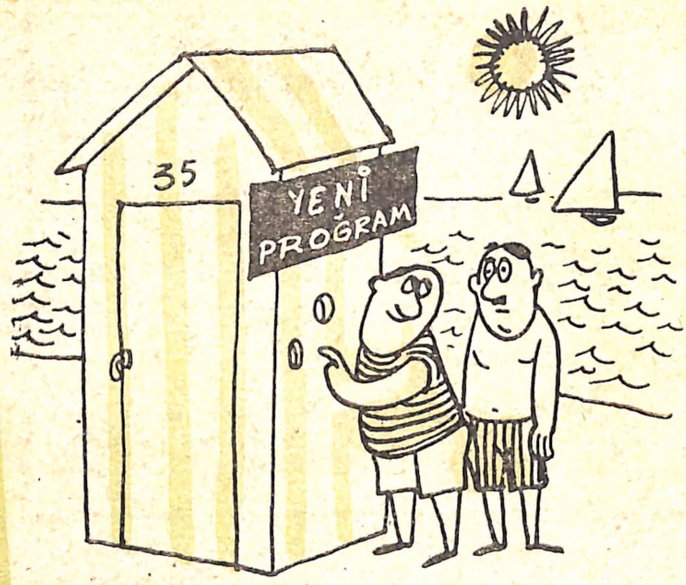

— İçerde bu sene plâja ilk defa gelen bir kız var!..
— İtalyan —

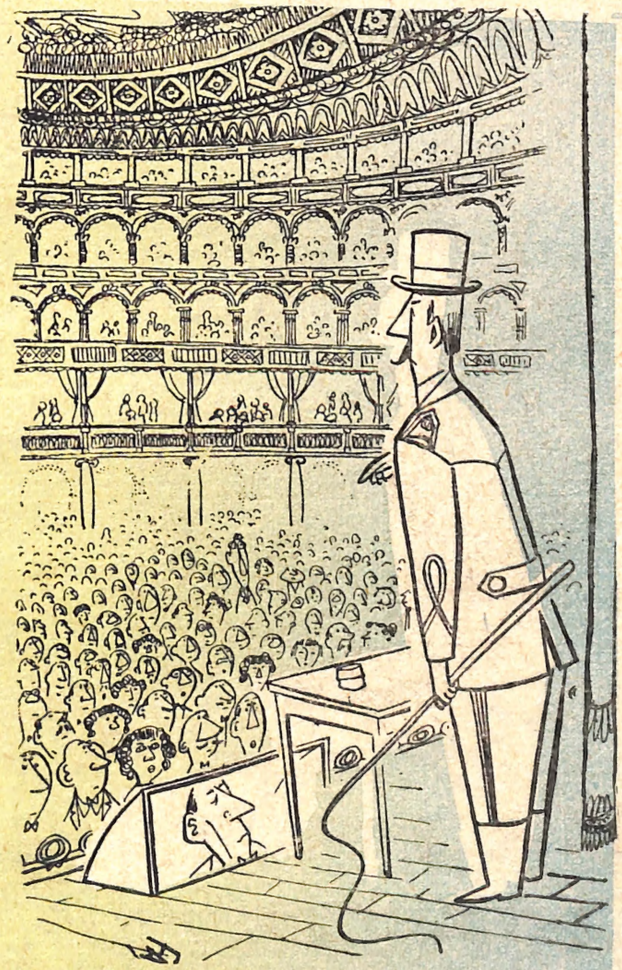

— Sayın seyirciler!.. İçinizde arslanı olan biri var mı?..
— Fransız —

— Buraya bakın sinyor, eldivenlerinizi unuttunuz!..
— İtalyan —

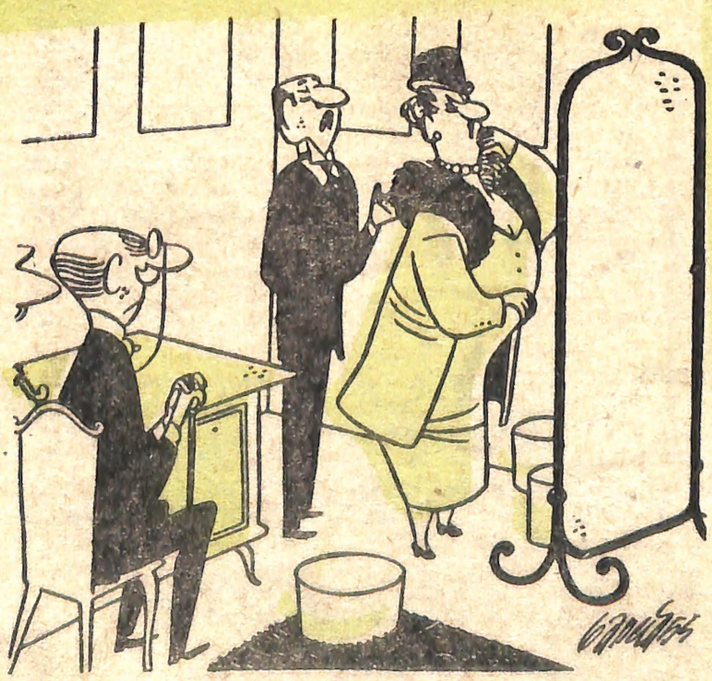

— Evet, bu model çok yakıştı bayan, fakat bunu satamayız, kocanızın şapkasıdır!..
— Arjantin —

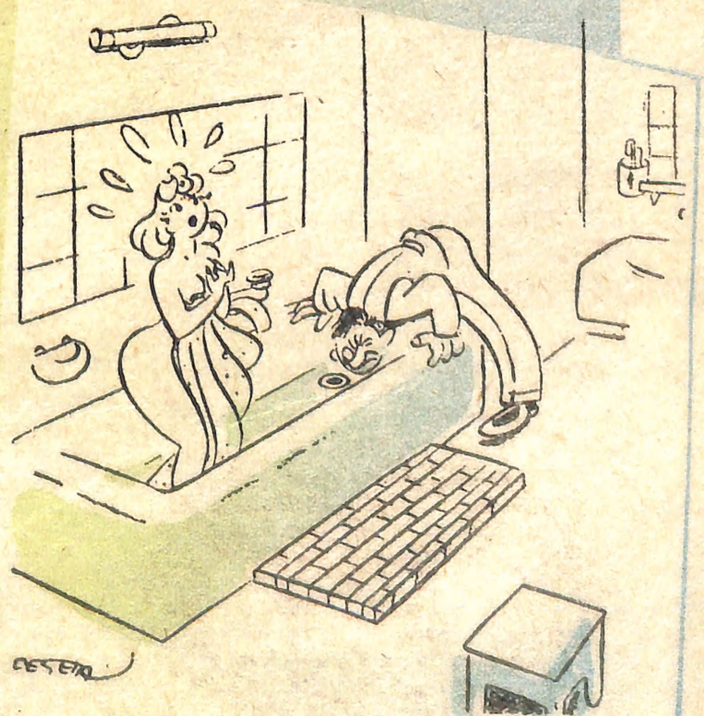

— Şu bizim Giovanni de ne yalancı heriftir. Bana banyonun deliğinden bakmak çok eğlencelidir, diyordu!..
— İtalyan —

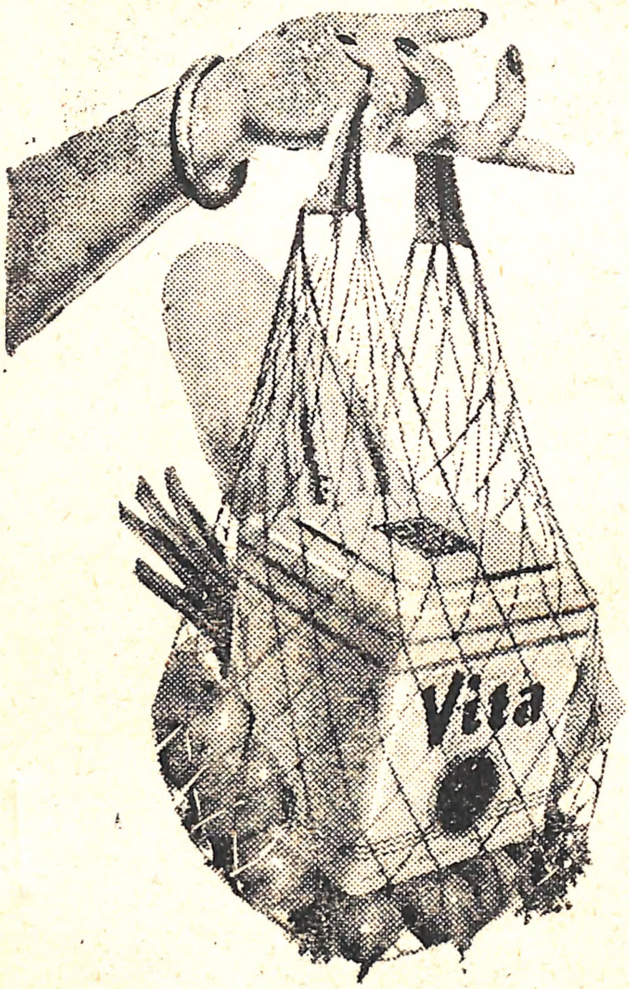

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

VİTA, her yemeğinizin lezzetini ve besleyici kıymetini arttırmakla, size, mutfak bütçenizden esaslı bir tasarruf sağlar.

VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde, yemekleriniz daha iyi olur ve... daha ucuza çıkar

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

Vita

UNIT

v.38

Bir Nasihat!

Her gece uyumak istersen rahat!
Ölümü, yangını hayalinden at!
Kazalara karşı en sağlam berat:
Sigorta olmaktır ANADOLU'ya.

ANADOLU Sigortası

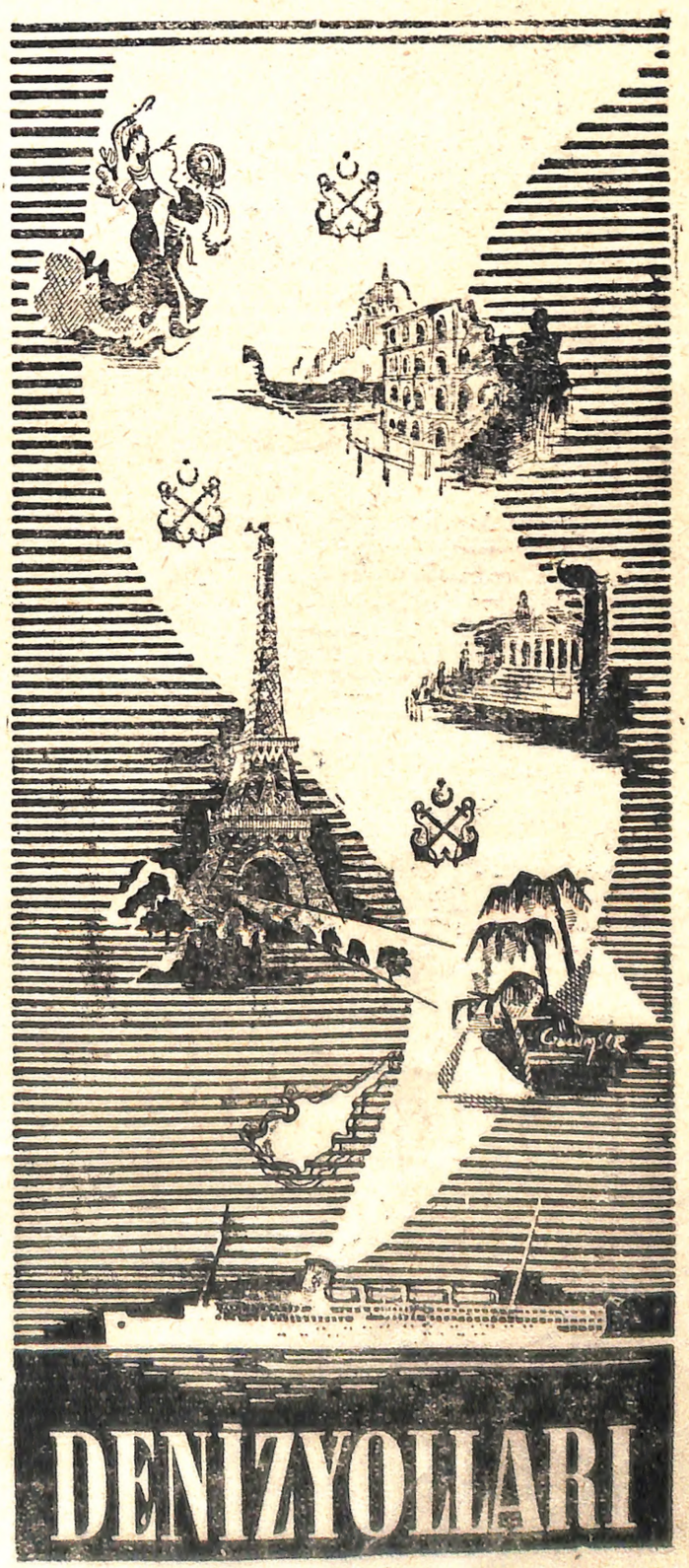

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

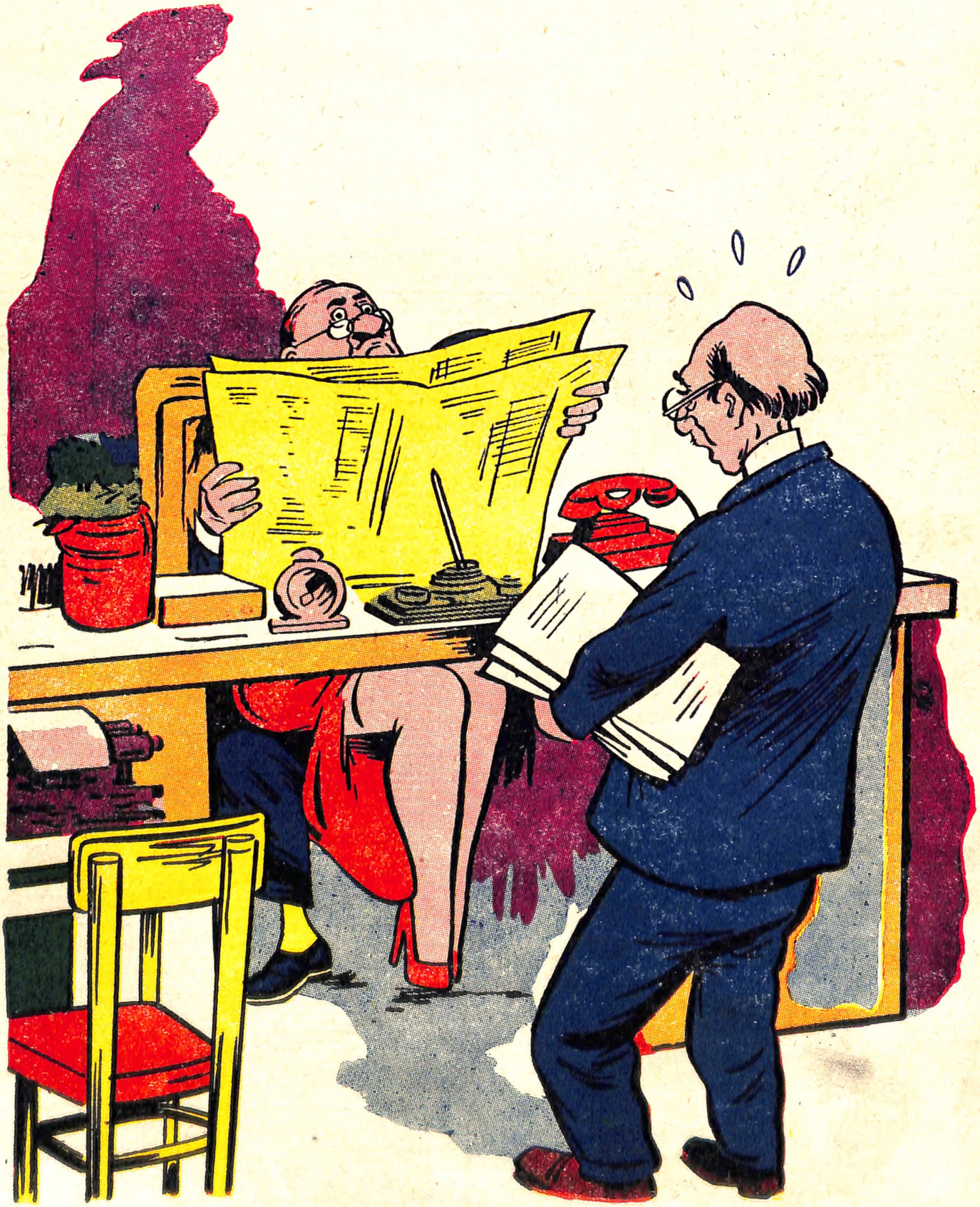

Patron — Ne sırıtıyorsun öyle, gülecek bir şey mi var?...

— İtalyan —